

POLİTİK-GÜNDEM

EKONOMİK KRİZ VE
MANİPÜLASYONLAR GÖLGESİNDE
GÖREVLERE SARILMAK

MEŞA AZADİ

KCK YÖNETİCİLERİNE DÖNÜK KARAR
VE ABD'NİN MESAJLARI

KOLEKTİF-DOĞRULTU

KİTLELERLE YÜRÜYÜP
KİTLELERLE KAZANACAĞIZ!

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

22 Kasım 2018

Yıl:1

Sayı:23

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi2.net

ISSN:2630-5526

KİTLELERDEN

KİTLELERE

bugünü ve geleceği

ÖRGÜTLEYELİM!

- ▶ Ekonomik kriz, yavaş yavaş kendisini yaşamın her alanında hissettirmeye başlıyor. Döviz kurundaki gelişmeler, yıllık enflasyonun %20'lerde seyretmesi, konkordato ilanları gibi ekonomik göstergeler, krizin boyutunu göstermektedir.
- ▶ Türk hakim sınıfları uzunca bir süredir inişli-çıkışlı siyasi krizler yaşamaktadır. Şimdi ise bu krize ek olarak ekonomik bir kriz gelişmektedir. Yoğun çelişkilerin açığa çıkacağı bir dönem bizi beklemektedir. Süreci etkin olarak karşılayamadığımız takdirde, halk yığınlarının biriken enerjisi sisteme entegre edilecektir. Bizlere düşen görev ise yılgınlık ve zafiyet göstermeyerek; an'ı, günü, ve geleceği örgütlenme pratiğini ivmelendirmektir.

ANALİZ

**Bitmeyen Savaş,
Gelmeyen Son:
Suriye Savaşı Nereye?**

Emperyalist kapitalist sistemin krizine paralel olarak hızlanan paylaşım mücadelesinin Suriye ayağı ivmelenerek sürmektedir. Her daim bu savaşların- mücadelelerin adresi konumundaki Ortadoğu ve özelde de Suriye'de bu mücadelenin kısa sürede sonlanacağına ilişkin bir emare yoktur. ■ s.10-11

YORUM

**Herkes Bir Bekçi,
Her Eyleme Bir Tetik!**

Uluslararası medyada Türkiye ekonomisinin çöküşün başlangıcında olduğunu yazmasının ardından 1 hafta geçmeden Cumhurbaşkanlığı bünyesinde yayınlanan yeni kararname ile Türkiye çapında 10 bin yeni bekçi alımının yapılacağını açıkladı. ■ s.9

YUZ-ÇİÇEK

**Bir Mücadele Alanı Olarak;
Kültür**

Toplumsal bir varlık olarak insanın kendini gerçekleştirme sorumluluğu taşıması itibarıyla giriştiği maddi, düşünsel üretimlerinin tamamına kültür adını veririz. Gündelikte biz bunu "yaşam biçimi" diye tanımlıyoruz ki esasen yanlış değildir. ■ s.18-19

AVRUPA'DA GAZETEMİZ İLE DAYANIŞMA ETKİNLİKLERİ

“Tarihten Geliyoruz Geleceğe Yürüyoruz” şiarı adı altında gerçekleşen 4 farklı bölgedeki etkinlikler coşkulu bir şekilde tamamlandı.

Yeni Demokrasi Gazetesi ile dayanışma etkinliğinin ilki Tirol-Wörgl’de gerçekleşti. Etkinliğe sanatçı Pınar Aydınlar, HDP Milletvekili Meral Danış Beştaş, Gülay Songur ve Umuda Tohum Müzik grubu katıldı.

Dayanışma gecesi sunucunun yaptığı açılış konuşmasıyla başladı. Akabinde ise devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenler adına saygı duruşunda bulunuldu.

Ardından sanatçı Gülay sahne aldı. Daha sonra Yeni Demokrasi Gazetesi adına yapılan konuşmada, “kolektifimiz içinde yaşadığımız sağ tasfiyeci sürecin ardından Yeni Demokrasi olarak okurlarımızla buluştuk. 1 yıla yakın bir süredir yazılı ve dijital olarak okurlarıyla buluşan gazetemizle; işçilerin, emekçilerin ve bir bütün ezilen halk yığınlarının sesi olmaya çalıştık. İşçi grevlerinden kadın eylemlerine, Cumartesi Anneleri’nden devrimci-demokrat tutsaklara yönelik saldırılara karşı yükselen isyan çığlıklarını sayfalarımıza taşıdık, seslerine ses olduk” ifadeleri yer aldı.

HDP milletvekili Meral Danış Beştaş da etkinliklere katılım sağlayarak bir konuşma gerçekleştirdi. Sonrasında Umuda Tohum Müzik grubu sahne aldı. Türkçe ve Kürtçe seslendirilen ezgilerin ardından Pınar Aydınlar sahne aldı.

LİNZ

Panel Linz Umut Kültür Merkezi’nde gerçekleşti. Panelde HDP milletvekili Meral Danış Beştaş, sanatçı Pınar Aydınlar ve Yeni Demokrasi temsilcisi sunumlarını gerçekleştirdiler.

Panelde Türkiye’deki siyasi gelişmeler ışığında 24 Haziran seçimi ve sonrası süreci yorumlayan sunumlar yapıldı. Ekonomik krizin bütün kesimler üzerinde olumsuz etki yaptığı ve özellikle de işçiler, köylüler ve yoksulların kriz girdabında olduğu belirtildi. Toplumun ablukaya alındığı, sindirildiği, korkutulduğu bir diktatör rejiminin altında yaşadığı belirtildi.

ST. PÖLTEN

Panel Kürdistan Demokratik Toplum Merkezi’nde gerçekleşti. Yeni Demokrasiyle dayanışma kahvaltısından sonra halk söyleşisine geçildi. Siyasal sürece ve Kürt ulusal sorununa ilişkin tartışmalar yürütüldü. Meral Danış Beştaş, Pınar Aydınlar Yeşiller Aşağı Avusturya Genel Sekreteri Hikmet Arslan da panelist olarak sunum gerçekleştirdi.

NEUNKIRCHEN

Neunkirchen’de Yeni Demokrasi gazetesine dayanışma gecesi gerçekleştirildi. Dayanışma gecesinde Gülistan Keleş ve Grup Zaman sahne aldılar.

Ardından Yeni Demokrasi adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada 46 yıllık geleneğin taşıyıcıları olarak devrimci-sosyalist basını kitlelere ulaştırma çabası ve ısrarıyla Yeni

Demokratik Devrim mücadelesinin sürdürüldüğü ifade edildi. İbrahim Kaypakkaya’nın bıraktığı komünist mirasın temelleri üzerinde yeşeren Yeni Demokrasi gazetesini sahiplenme çağrısı yapıldı. Yine Türkiye Devrimci Hareketi’nin önderleri Deniz, Mahir ve Mazlum Doğan’ı da anan içerikte bir konuşma gerçekleştirildi.

Ardından Pınar Aydınlar sahne aldı. Aydınlar hapisane sürecine ve hasta tutsakları sahiplenmeye dönük bir konuşma gerçekleştirdi. Etkinlik Yeni Demokrasi’yle daha fazla dayanışma çağrısı ile sonlandırıldı.

Avusturya’nın yanı sıra İsviçre’nin Basel, Biel ve Zürih şehirlerinde gazetemiz Yeni Demokrasi ile dayanışma etkinlikleri gerçekleştirildi.

Düzenlenen etkinliklerde okurlarımız tarafından; “Burjuva basının tek yanlı, yalan ve manipülasyona dayalı, gerçekleri saklayan haber ve yorumlarına karşı, gerçeğin, doğrunun, işçi, emekçi ve tüm ezilen kesimlerin sesi olan devrimci basın, faşist sistemin tüm baskı ve sindirme politikalarına ve uygulamalarına rağmen, yolunda yürümeye, halkın sesi olmaya devam ediyor” vurgusu yapıldı. Gazetemizi çalışanlarının evlerinin basıldığı, dağıtımçıları tehdit edildiği, gazetesinin halkla buluşması engellenmek istendiği ifade edildi.

BIEL

Günler öncesinden tanıtımı ve hazırlıkları yapılan etkinlik sabah kahvaltı

ile başladı. Topluca yapılan kahvaltıda sohbet konusu ağırlıklı olarak Türkiye ve T. Kürdistanı’nda yaşanan siyasi-politik gelişmeler ve devrimci basının objektif habercilikte rolü oldu. Devrimci-sosyalist basının çalışma güçlükleri ve faşist sistemin yoğun baskı altına alma çabalarının irdelendiği sohbetten sonra Yeni Demokrasi için hazırlanan sinevizyonun gösterimi yapıldı.

BASEL

Basel kentinde de, 4 Kasım günü Gezi Kültür Evi’nde, kolektif şekilde hazırlanan kahvaltıyla başladı. Kahvaltının ardından Yeni Demokrasi Merkez Büro tarafından gönderilen mesaj okundu. Metnin ardından hazırlanmış olan sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyonun ardından yapılan kısa sunumla devrimci basının önemine vurgu yapılarak sahiplenme çağrısı yapıldı. Daha sonra söz hakkı katılımcılara verildi. Oldukça verimli tartışmaların yapıldığı etkinlik önerilerin ardından sona erdi.

ZÜRİH

Etkinliklerin bir diğeri de Zürih Gençlik ve Kültür Evi’nde yapıldı. Burada da gönderilen mesajlar okunduktan sonra sinevizyon gösterimine geçildi. Daha sonra yapılan konuşmada, muhalif ve devrimci basının önemine vurgu yapılırken, diğer taraftan da sahiplenme çağrısı yapıldı. Katılımcıların yoğun ilgi gösterdiği etkinlik yapılan sohbetlerle sona erdirildi.

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:

Ertan Çıta adına; 14920731

EKONOMİK KRİZ VE MANİPÜLASYONLAR GÖLGESİNDE GÖREVLERE SARILMAK

Emperyalist-kapitalist sistemin 2008 ekonomik krizi sonrası, krizin faturasını yıktığı yarı-sömürgelerde ya hakimiyet alanlarını güçlendirme yada rakiplerinin hakimiyetini kırmaya yönelik hamlelere girişmişlerdi. Henüz yeni bir dünya savaşını göze alacak durumda olmamalarının etkisiyle, bölgesel savaşa yönelmiş ve bu yöndeki hiç bir fırsatı kaçırmamıştı. Bu konuda özellikle 2009'da başlayan ve krizin yarattığı bir öfke olarak okunması gereken "Arap Baharı", emperyalistlerin derdine adeta bulunmaz bir Hint kumaş gibi derman olmuş ve önderliksiz olan halk isyanlarına her biri kendi çıkarları gereği önderlik hamiliğine soyunmuşlardı. Bu sürece daha çok siyasi hamlelerle müdahil olan emperyalistler, "Arap Baharı"nın sıcaklığını Ortadoğu'da ve özellikle Suriye coğrafyasında hissettirmesiyle askeri sahada daha aktif olmaya başladılar. Kuşkusuz süreç tam bir kaos halinde ilerlerken Suriye Kürdistanı'nda DAİŞ'e karşı YPG'nin önderliğinde Kürt ulusunun direnişi dönüm noktalarından birisi olmuş ve hemen herkes yönünü buraya çevirmiştir. DAİŞ'den düşürülen her mevzi Kürtlerin sahada güçlü bir özne olmasını sağlamıştır.

Bugün gelinen aşamada da emperyalistler yeni bir kriz sürecini yönetmeyle başbaşalar. Elbette ki kapitalizmin genel karakteri gereği bu süreci; kendi cephelelerinden en az hasarla, halkların cephesinden ise en ağır sonuçla bitirmeyi hedeflemektedirler. Emperyalist-kapitalist sistemin küreselleşme adı altında pazarladığı neo-liberal politikalar gelinen aşamada kitleleri açlık ve yoksulluğun girdabına mahkum etmiştir. Sistemin saldırılarına güçlü bir karşı koyuş pratiği sergileyecek komünist, devrimci öznelerin zayıf olması, kitleler nezdinde kabaran bu öfkelerin sistem içine kanalize olmasına yol açmaktadır. Dünya genelinde faşist politikalara dayalı partilerin yükselişi hızlı bir şekilde artmaktadır. Bu parti ve örgütlerin yükselişi kuşkusuz emperyalist-kapitalist sistemin krizlerinden bağımsız ele alınamaz. Son yıllarda faşist yapıların artışının esas nedenlerini burada görmemiz mümkün. Bunun en son örneği Brezilya'da seçimleri kazanan ve faşist politikalarıyla öne çıkan Bolsonaro kişiliğinde ortaya çıkmıştır.

Neo-nazi olarak adlandırılan bu partilerin popülist bir söylem geliştirerek halkın desteğini kısa sürede kazanması şaşırtıcı değildir. Zira faşizm,

geliştirdiği şoven ve ırkçı politikalarla halk yığınlarının içinde olduğu mevcut durumun sorumlusu etnik, dini vb. farklı kimlikler üzerinden tanımlayarak kolayca örgütlenebilmektedir. Avrupa örneğinde olduğu üzere, ücretlerde yaşanan düşme ve sosyal hakların kısıtlanması gibi gelişmeler karşısında faşizmin tipik söylemi, iktidardaki burjuva partilerin uyguladıkları göçmen politikası olduğu şeklindedir. Ayrıca kitlelerde bu tür

eğilimlerin gelişmesi, farklı düzen partilerin de bu kullanışlı maskeyi takma yarışı içine girdiğini göstermektedir.

Türkiye'nin ise sosyo-ekonomik yapısından, ayrıca çok uluslu yapısından kaynaklı faşist politikaların zorunlu olmasını doğurmaktadır. Son dönemlerde yerli ve milli söylemler altında geliştirilen şovenist politikaların esas dayanağı ülkenin bu gerçekliği olmakla beraber, emperyalizme olan bağımlılığından dolayı kimi dönemlerde emperyalist politikalar doğrultusunda biçimsel burjuva demokrasi kılıfına girdiği de görülmektedir.

"DEVLETLİ GÖZÜ PERDELİ OLUR"

Uzunca süredir dillendirilen ekonomik kriz, yavaş yavaş kendisini yaşamın her alanında hissettirmeye başlıyor. Döviz kurundaki gelişmeler, yıllık enflasyonun %20'lerde seyretmesi, konkordato ilanları gibi ekonomik göstergeler, krizin boyutunu göstermektedir. Türk hakim sınıflarının temsilcileri ise bir yandan kriz olmadığını, diğer yandan ise krizin sebeplerini kendilerinden bağımsız bir şekilde gösterme gayreti içinde olduğu görülmektedir. Manipülasyon konusunda sicili oldukça "başarılı" olan iktidar partisi; dış mihraklar, üst akıl

gibi söylemlerle bilinçleri bulanıklaştırma çabasıdır. Önceki süreçlerden de deneyimlediğimiz gibi egemenler siyasi, ekonomik vb. krizleri kendileri için fırsata çevirebilmektedir. Devrimci ve demokrat kesimlerin zayıf olması, halk yığınlarının içinde etkinlik gösterilememesi, egemenlerin manipülasyonlarının karşılık bulmasına yol açmaktadır. Nitekim devrimci öznelerin bulunmadığı ve boş bıraktığı alanlar egemenler tara-

Enflasyonla Topyekün Mücadele gibi adımlar atan egemenlerin, gemiyi yerel seçimlere kadar en az hasarla götürme planı güttüğü anlaşılmaktadır.

ALGI OPERASYONLARINI BOŞA ÇIKARALIM

Yaklaşan yerel seçimler öncesi Türk hakim sınıflarının çelişkileri arttığı görülmektedir. Bir yandan emperyalistler ile yürüttüğü pazarlığın geleceği boyut ve bunun Suriye özgünlüğündeki yansımaları söz konusuken, diğer yandan ülke içinde ekonomide yaşanan çöküş, önümüzdeki dönemde egemenlerin yoğun bir manipülasyon sürecine gireceğini bizlere göstermektedir.

Karşı devrimin bu saldırılarına karşı hazırlıklı olunmalıdır. Özellikle git-tikçe daha fazla ağırlaşan ekonomik krizin baş aktörleri kitlelere daha fazla anlatılmalıdır. İktidarıyla ve muhalefetiyle egemen sınıfların, geniş halk yığınları üzerinde oluşturdukları algı kırılmalıdır. Yoğun ve uzun bir çalışma planı ile fabrika, semt, okul gibi alanlara usanmadan ve bıkmadan tekrar tekrar gidilmelidir. Dağınık ve baştan savma şeklinde yürütülecek bir çalışmanın başarı elde edemeyeceği baştan bellidir. Bu nedenle çalışma planının önemini bir zaruriyet olarak kavramamız gerekiyor. Ne için ne amaçladığımızın önceden planlanması, bütünlüklü bir faaliyet oluşturma koşulunu verecektir. Ayrıca ekonomik krizin sonucu olan alım gücü düşüşü, zamlar ve işsizlik gibi yakıcı sorunların iyileştirme talepli mücadeleyi devrimin stratejik rotasına kanallere etmeliyiz.

Sonuç olarak her geçen gün biraz daha ağırlaşan ekonomik kriz gerçekliğiyle karşı karşıyayız. Bizlerin halk yığınları içinde etkin olamaması demek, egemenlerin ve kliklerinin manipülasyonlarıyla birlikte kitlelerin öfkelerini sisteme bir şekilde kanallere etmesi demektir. Özellikle Avrupa'da son yıllarda tırmanışa geçen neo-nazi yapılanmalar bu gerçekliği bizlere göstermiştir. Türk hakim sınıfları uzunca bir süredir inişli-çıkışlı siyasi krizler yaşamaktadır. Şimdi ise bu krize ek olarak ekonomik bir kriz gelişmektedir. Yoğun çelişkilerin açığa çıkacağı bir dönem bizi beklemektedir. Süreci etkin olarak karşılayamadığımız takdirde, halk yığınlarının biriken enejiyi sisteme entegre edilecektir. Bizlere düşen görev ise yılgınlık ve zaafiyet göstermeyerek; an'ı, günü, ve geleceği örgütlenme pratiğini ivmelendirmektir.

findan doldurulacağı bilinmektedir.

Ekonomik savaş veriyoruz gibi söylemleri bir an olsun dillerinden düşürmeyen iktidar partisi, ekonomik krizin daha da büyümesi karşısında manipülasyon ve algı operasyonuna ağırlık vereceği açıktır. Hatta önümüzdeki yıl Mart ayında yapılacak yerel seçimlerde, ekonomide yaşanan çöküşü kendi seçim politikası mahiyetinde kullanması olasıdır. Bunun yanında iktidara alternatif olduğunu iddia eden CHP; Suriyelilere para bulunduğunu ama halka para bulmadığını söyleyerek faşizmin popüler propagandasına sarılmaktadır. Aynı zamanda diğer düzen partilerinin de benzer pozisyonda konumlandığı görülmektedir. İktidarıyla, muhalefetiyle tüm düzen partilerinin ekonomik krizi mevcut sistemin bekasına ve taşıyıcı kolonlarını güçlendirmek amacıyla halk yığınları içinde şovenizmi diri tutmaktadır.

Öte yandan her krizde olduğu gibi krizin faturası işçilere, köylülere, emekçilere kısacası tüm halka ödetilmeye çalışılmaktadır. Diğer yandan ise temel tüketim maddeleri başta olmak üzere tüm ürünlerde zam furçası başlamış durumdadır. Ekonomideki tablonun yerel seçimler öncesine kadar daha da ağırlaşmaması için YEP,

Seyid Rıza ve arkadaşlarının idamı Dersim'de lanetlendi

DERSİM- Dersim İsyanı'nın önderlerinden Seyid Rıza ve arkadaşlarının 15 Kasım 1937'de idam edilmelelerinin 81'nci yılında kentte bulunan Seyit Rıza Meydanı'nda anma düzenlendi. Dersim Demokrasi Güçleri tarafından örgütlenen anmaya HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli ve partili milletvekilleri Alican Önlü, Dilşat Canbaz, Zeynel Özen, Ali Kenanoğlu ve Kemal Bülbül'ün yanı sıra Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Genel Başkanı Gani Kaplan, Demokratik Aleviler Derneği (DAD) Eş Genel Başkanları Selda Güneş ve Musa Kulu katıldı.

Anmada, idam edilenler ve katledilenlerin fotoğrafları taşındı. Katliamda yaşamını yitirenler anısına yapılan saygı duruşunun ardından ortak açıklamayı DAD Eş Başkanı Selda Güneş yaptı.

TEKÇİ ZİHNİYET DEVAM EDİYOR

Dersim katliamının acılı hatıralarını yüreklerinde hissettiklerini söyleyen Güneş, "Bu katliam, insanlarımızın belleğinde yerini tutan, yüreklerimizde tesellisi olmayan kabul edilemez bir yaradır. Günümüzde dahi yaramız kanamaya devam etmektedir. Cumhuriyet öncesi ve sonrası tekçi zihniyetin karşısında olanlara yönelik zulüm, zalimlerce günümüze kadar devam ettirilmiştir" dedi.

SADECE DERSİM'E DEĞİL, İNSANLIĞA KARŞI SUÇ İŞLENDİ

Dersim'de yaşananların "soykırım" olduğunu söyleyen Güneş, devletten yaptığı katliamla yüzleşmesini istedi. Güneş: "Çocuklar, bilhassa da kız çocukları ailelerden kopartılarak başta subay olmak üzere çeşitli ailelere savaş ganimeti olarak pay edilmişlerdir. Mağaralara sığınan kadın ve çocukların zehirli gazlarla katledilmesinin yanı sıra köylerinden toplanan masum insanlar ayrımsız kurşuna dizilmiş veya uçurumlardan atılmışlardır. Faşizmin kin ve kanla beslenen öfkesi saldırganlıkta sınır tanımamış, sadece Dersim'e karşı değil aynı zamanda tüm insanlığa karşı suç işlemiştir" dedi.

Güneş; asıldığında "ben sizin hile ve yalanlarınızla başa çıkamadım bu bana dert oldu, ben de sizin önünüzde diz çökmedim bu da size dert olsun" diyen Pir Seyit Rıza'nın ardılları olarak daha önce de dile getirilen şu talepleri yeniden sıraladı: "Arşivler açılsın Dersim ismi iade edilsin. Dersim soykırımı kabul edilsin, gerekleri yerine getirilsin. Sürgünler, kayıplar ve evlatlık alınan çocukların listesi açıklansın. Seyit Rıza ve arkadaşlarının mezar yerleri açıklansın. Coğrafyamızın, dillerimizin ve Alevi inancımızın üzerindeki zulüm politikalarına son verilsin."

'DERSİM ZULME, SOYKIRIMA KARŞI İSYANDIR'

Anmaya katılan HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli de sözlerine yaşamını yitirenleri anarak başladı.

"Dersim katliamının acısı ile yüzleşme gerçekleşemezse, dile getirilen talepler yerine getirilemezse, bu topraklara barış ve huzur gelmez" diyen Temelli, şöyle devam etti: "Bu acıyla bir kez daha burada buluşmaya geldik. Aynı zamanda diz çökmeyenlerin gücünden güç almak için geldik. Dersim; zulme, şiddete, soykırma karşı bir isyandır. Dersim öncesi ve sonrasına baktığımızda aslında zulüm hiç bitmemiş."

TEMLİ: 'DERSİM HALA BOMBALANIYOR, AYNI ZULÜM DEVAM EDİYOR'

Aynı anlayışın şu anda da iktidarda olduğunu söyleyen Temelli, "Bugün Dersim'i yeniden yeniden yaşıyoruz. Aynı zulüm, şiddet, savaş anlayışı her yeri kaplamaktadır. Bugün de Dersim'in dağları bombalanıyor, ormanları yakılıyor. Aynı zulüm devam ediyor" dedi.

Temelli'nin ardından anmaya katılan sivil toplum örgütleri temsilcileri de konuşmalarda bulundu.

Anma töreni Pirlerin duaları eşliğinde dağıtılan lokmalarla sona erdi.

Partizan okuru Arzu Özdemir tutuklandı

HABER MERKEZİ- Faşist diktatörlüğün devrimci, demokrat, ilerici ve komünistlere dönük gözaltı ve tutuklama saldırıları sürüyor. 15 Temmuz sonrası yüzlerce devrimci demokrat tutuklama saldırılarıyla sindirilmeye, baskı altına alınmaya çalışılıyor.

Asılsız ihbarlar, polis-savcı anlaşmalı fezlekeler ve "gizli" tanık beyanları gibi bir dizi gerekçe ile sürdürülen gözaltı ve tutuklama saldırısı geçtiğimiz günlerde de devam etti.

Partizan okuru Arzu Özdemir, 12 Kasım tarihinde hakkında "gizli" tanık ifadesi olduğu gerekçesiyle İstanbul'da gözaltına alındı. Özdemir, Çağlayan Adliyesi'nde çıkarıldığı mahkemece tutuklanarak Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'ne götürüldü.

Gazetemiz çalışan Ertan Çıta gözaltına alındı

HABER MERKEZİ- Devrimci basına dönük baskı ve sindirme politikaları sürerken gazetemiz çalışanlarından Ertan Çıta'nın 14 Kasım tarihinde öğle saatlerinde İstanbul'da gözaltına alındı. Gözaltına alınan Çıta'nın Vatan Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüğü bildirildi.

14 Kasım Çarşamba günü gözaltına alınan gazete çalışanımız Ertan Çıta Çağlayan Adliyesi'nde çıkarıldığı mahkemece "adli kontrol" şartı konularak serbest bırakıldı.

Geçtiğimiz aylarda da yine gazetemiz çalışanlarının bulunduğu eve polis baskını gerçekleşmiş ve evde arama yapılmıştı. Tüm sindirme ve baskılara, gözaltı-tutuklama saldırılarına karşı Yeni Demokrasi olarak gerçeğin sesini haykırmaya devam edeceğiz.

ETKİNLİK ÇAĞRI

3. HAVALİMANI İŞÇİLERİYLE Dayanışma Gecesi

ADALILAR • DOMANE DERSİM • ARHAT (MKM) • GRUP İSYAN ATEŞİ • PINAR AYDINLAR • ŞENOL AKDAĞ

📅 26 KASIM 2018, PAZARTESİ ⌚ 19:00 📍 CAFERAĞA SPOR SALONU, KADIKÖY

3. HAVALİMANI İŞÇİLERİYLE DAYANIŞMA PLATFORMU

3. Havalimanı işçileriyle dayanışma kampanyası

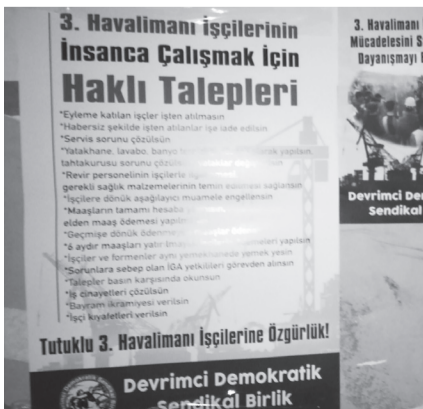
KARTAL- Devletin en ufak hak taleplerine bile azgınca saldırdığı son süreçte, insanca çalışma koşulları talep eden 3. Havalimanı işçileri direnişe geçmiş ve sonrasında 30'dan fazla işçi ve sendika yöneticisi tutuklanmıştır. DDSB (Devrimci Demokratik Sendikal Birlik) tutuklu bulunan inşaat işçileri ve sendika yöneticilerinin tahliye edilmesi ve 3. Havalimanı işçilerinin taleplerinin kabul edilmesi amacıyla dayanışma kampanyası başlattı. Kampanya kapsamında 1 Mayıs Mahallesi ve Sarıgazi'de toplantılar gerçekleştirip çalışmalara başlayan DDSB üyeleri, Avcılar ve Esenyurt'ta da sticker ve afiş çalışması gerçekleştirdi.

Düzenlenen toplantılarda tutsak işçilerin sahiplenilmesi, maddi-manevi destek olunması üzerine ve genel olarak devletin girdiği ekonomik krizin işçi ve emekçi kitleler üzerindeki etkisi ve önümüzdeki süreçlerde bizleri nelerin beklediği tartışıldı. Toplantıya katılan işçiler genel olarak devletin bu kadar saldırganlığının sebebinin kendi sınıksızlığını işçi emekçi kesime, ezilenlere daha çok hissettireceğini, derinleşen ekonomik krizin herkesi etkileyeceği ve birlik olunup topyekün mücadele edilmezse durumun daha da kötüleşeceğini ifade etti.

DDSB'nin örgütlemiş olduğu dayanışma kampanyası Sarıgazi ve 1 Mayıs Mahallelerinde toplantı sonrası başladı. İç mekan afişleri, stickerlar ve dayanışma biletleri ile kitlelere dayanışma çağrısı yapıldı. Toplantı öncesi sohbetlerde ise kitle ilişkilerde, işçi-emekçi ve her türden ezilenlerle daha çok temas kurulması gerektiği ve birbirimize böylesi süreçlerde daha çok temas etmemizin gerekliliğinden bahsedildi.

Esenyurt ve Avcılar'da da 3. Havalimanı işçileri ile dayanışma kampanyası kapsamında birçok bölgede DDSB'liler tarafından sticker ve afiş çalışması gerçekleştirildi.

(Bir DDSB'li)

“Tutuklu inşaat işçilerine ve sendika yöneticilerine özgürlük”

İSTANBUL- 3. Havalimanı İşçileri ile Dayanışma Platformu tarafından Gaziosmanpaşa Adliyesi önünde basın açıklaması düzenlendi. Açıklamaya tutuklu bulunan sendika yöneticileri; Anıl Deniz Gider, Özkan Özkanlı, Özgür Karabulut'un aileleri de katıldı.

3. Havalimanı Platformu adına yapılan konuşmayla başlayan basın açıklamasında, tutuklu bulunan sendika yöneticilerinin aileleri, DİSK Limter İş sendikası Genel Başkanı Kamber Saygılı, HDP milletvekili Dilşat Canbaz Kaya söz alarak, tutuklu bulunan 31 inşaat işçisi ve sendika yöneticisinin serbest bırakılmasını istedi.

Konuşmaların ardından 3. Havalimanı İşçileri ile Dayanışma Platformu adına Tezcan Acı tarafından basın metni okundu. İş cinayetlerinin işlendiği, insanlık dışı koşullarda işçilerin çalışmaya zorlandığı, 3. Havalimanı inşaat şantiyelerinde işçilerin çalışma

koşullarına karşı direnişe başladığı 14 Eylül 2018 gününden beri işçilerin çalışma koşullarında değişiklik olmadığını ifade edildiği açıklamada İGA'ya bağlı şirket patronlarının yemekhane, yatakhane ve servislerdeki kötü koşullardan haberdar olmadıklarını söyleyerek suçlarını itiraf ettikleri belirtildi.

“İşçiler her gün ölümlerle yüz yüze çalışmaya zorlanıyor. 3. Havalimanı şantiyesinde çalışmalar jandarma ve polis kontrolünde ve gözetiminde sürdürülüyor. Yemekhanelerde, servis ve yatakhanelerde sağlıksız ve kötü koşullar aynen devam ediyor. 6 ay yakın alacakları olan işçiler, bunu dile getirdiklerinde 6 ay dolmadan kıdem tazminatları ve alacakları ödenmeksizden işten çıkartılıyorlar” sözleriyle devam eden açıklama tutuklu işçilerin ve sendika yöneticilerinin serbest bırakılması ve gerçek suçluların yargılanması talebiyle sona erdi.

Mahir Kılıç'ın direnişi kazanımla sonuçlandı

HABER MERKEZİ- İzmir Büyükşehir Belediyesi'ndeki işine açtığı kadro davası nedeniyle son verilen Mahir Kılıç'ın Ankara CHP Genel Merkezi başlattığı açlık grevi, eylemin 67. gününde (17 Kasım) kazanımla sonuçlandı. Mahir Kılıç'ın talepleri kabul edildi. Kılıç, taleplerinin kabul edildiğini sosyal medya hesabından duyurdu.

Detaylı açıklamayı ilerleyen günlerde yapacağını söyleyen Kılıç, sosyal medya hesabı üzerinden bir açıklama yaptı. Kılıç açıklamada, “Tüm dostlarıma, tüm canlarıma, tüm yoldaşıma; Son sözü yine direnenler söyledi ve zafer bizim oldu. Tüm taleplerimiz kabul edildi” ifadelerini kullandı.

YDG'lilerden TARIŞ işçilerine ziyaret

İZMİR- İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan TARIŞ fabrikasında Gıda-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan 7 işçi ile birlikte direnişe geçen işçilere polis saldırmış ve 100'e yakın işçi gözaltına alınmıştı.

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde TARIŞ zeytinyağı fabrikası önünde oturma eylemine başlayan işçiler YDG'liler tarafından ziyaret edildi. Sendikaya üye oldukları ve sendikal haklar talep ettikleri için işten atılan TARIŞ işçileri talepleri kabul edilene ve fabrika yönetimi sendikayla görüşene kadar fabrika önünde direnişe devam edeceklerini dile getirdiler.

İşçiler tüm kamuoyuna dayanışma çağrısında bulunurken ve YDG'liler bu haklı talepleri desteklediklerini ve direnişi sahiplendiklerini belirttiler.

İşçi Sınıfının Örgütlü Mücadelesini Yükseltelim!

Ekonomik krizin olumsuz etkilerini en yoğun biçimde yaşayan, toplumun büyük bir bölümünü oluşturan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerdir. İşçi sınıfında asgari ücrette temsil olan bir ücret düşüklüğü ve bununla kol kola iş güvencesizliği öne çıkıyor. Geniş emekçi kitlelerde ise mutlak yoksulluk kendini gösteriyor. Çok uzatmaya gerek yok ki ekonomik-yaşamsal ihtiyaçlarla ilintili olarak sınıfsal çelişkilerin ciddi anlamda derinleştiği bir kriz döneminden geçiyoruz. Üstelik bu kriz ülkeyle sınırlı olmayan dünya çapında bir kriz. Burjuva iktisatçıları dahil hiç kimse ekonomik-siyasi kriz koşullarının kısa-orta vadede değişeceğine dair bir öngörde bulunmuyor. Tam tersine artık bu nesnellığe uygun politikalar belirleniyor. Bu politikalar işçi sınıfına ve halk kitlelerine dönük baskıyı yoğunlaştıran, onları artan zor yöntemleriyle kontrol altında tutmaya çalışan politiklardır.

Bu nesnel gerçeğin işçi sınıfı mücadelesine ve bu mücadelenin örgütsel araçlarına etki etmemesi düşünülemez. Keza genel anlamıyla işçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki çelişki ve mücadeleyi belirleyen üretim ilişkileri ve bu ilişkilerin bünyesinde yeni biçimlerdir. Ülkemiz işçi sınıfı burjuvazinin genel saldırganlığının arttığı bu sürece büyük oranda örgütsüz bir biçimde girmektedir. Bu sınıfın hem sendikal örgütlenmesi hem de siyasal örgütlenmesi açısından böyledir. İşçi sınıfının siyasal örgütlenmesi, sınıfın sendikal mücadele düzeyi ve örgütlenmesinden kopuk değildir. Aynı şekilde tersi de doğrudur. Ülkemizde geneli sarı-bürokratik nitelikte işçi sendikaları bulunmakla birlikte bunların işçi sınıfının ekonomik mücadelesini büyütme gerçeklikleri dahi tartışılır niteliktedir. Özellikle de hükümet sendikacılığının geliştiği günümüzde sendikalar bakımından genel durum hiç de iyi değildir. Ve bu da bir nesnel durumdur. Sendikaların durumu şikayet edilecek, değişimi siyasal özneliğin ve müdahalenin dışında tartışılacak bir konu değildir. Aksi yaklaşım, tam da eleştiri konusu sendikalara ve onların yöneticilerine farklı

bir misyon yüklemek olur ki bunun anlamı komünistlerin kendi rollerini kavrayamamalarıyla eşdeğerdir.

İşçi sınıfı hareketinin, tarihi deneyimlerden ileri gelen mücadele ve örgüt biçimleri vardır. Ancak sınıf hareketinin, mücadele ve örgüt biçimleri bakımından nasıl şekil alacağına hazır bir reçetesi yoktur. Tarihsel deneyimlerin öngördüğü biçimlerin, hangi nesnel ve öznel koşullar dahilinde, hareketin hangi aşamasında ortaya çıkacağı ancak sınıf hareketinin canlı seyri içerisinde anlaşılabilir. Dahası her kitle hareketinde olduğu gibi sınıf hareketinde de bilinen deneyimlerin ötesinde yeni mücadele ve örgütlenme biçimleri ortaya çıkarabilir. İşçi sınıfının siyasal öncüsüne düşen rol, ortaya çıkan bu mücadele ve örgütlenme biçimlerini geliştirmek; onu sistemli hale getirmek, merkezileştirmek ve kendiliğindenlikten çıkarmak olacaktır. Demek ki komünistler, mücadelelerinde, hem tarihsel deneyimlere yaslanmak, öngörülü olmak hem de güncel, canlı sınıf mücadelelerinin nabzını tutmak, onu geliştirmek gibi ikili bir perspektifle hareket edebilmeli, bu iki perspektifi tek bir pratikte sentezleyebilmelidir.

Bunu neden belirtiyoruz? Her kriz döneminde ya da işçi hareketlerinin gelişim gösterdiği süreçlerde işçi sınıfı, sendikalar ve devrimci çalışmanın biçimleri üzerine birbirine benzer tartışmalar ortaya çıkar. Sınıf sendikacılığı, toplumsal hareket sendikacılığı, taban örgütlenmeleri, temsili ve doğrudan demokrasi, sendika bürokrasisi gibi başlıklar bu tartışmaların bazen üst bazen alt başlıkları olarak yer alır. Ortaya çıkan tartışmaların somut göstergeleri belli eğilimlerde kendini göstermektedir. Ülkedeki sendikaları toptan reddeden, onlar içerisinde çalışmayı dışlayan eğilim bunlardan biridir. Sendikaların gerçekliğine dair eleştiriler haklı bir zeminden besleniyor olsa da bu yaklaşımın kendisi söz konusu sendikalara komünistlere ait misyonlar yüklediği ya da bu yönde 'beklentiler' içerisinde olduğu için hatalıdır. Sendikaların teşhirine yönelen propaganda dönem dönem abartılarak işçi sınıfında sendikal örgütlenmeye daha baştan güvensizliği de besleyebilmektedir. Kuşkusuz sendika bürokrasisinin, özellikle de gerici, mafyatik, devlet ve patron işbir-

likçisi sendika yönetimlerinin teşhiri gereklidir ancak bunun işçi sınıfında sendikal örgütlenme ve mücadeleye toptan güvensizliği geliştirmeyecek bir biçimde yapılması gerekir. Esas olan ise sendika bürokrasisine karşı alternatif bir mücadeleyi geliştirebilmek, sınıf sendikacılığını ete kemiğe büründürebilmektir.

Böylesi dönemlerde gelişme gösteren bir başka eğilim, ağırlıklı belli başlı siyasi yapı ve grupların öncülük ettiği küçük çaplı birçok dernek, platform, birlik ve sendikaların kurulmasıdır. Bu oluşumlara öncülük edenler arasında devrimci gruplar olduğu gibi reformist gruplar ve küçük burjuva aydın/akademisyen çevreler de bulunmaktadır. Birçoğunda grup çevresini ve o grubun aktivitesini aşan, ayakları yere basan bir örgütlenme pratiği söz konusu değildir. İnternet ve sosyal medya dünyasının hızlandırıcı etkisiyle kimi çalışma ve örgütlenmeler dikkat çekse de süreklileşen, işçi sınıfı içerisinde kök salan ve kitleselleşen çalışmalar yok denecek kadar azdır. Bu durumu sınıf çalışmasına yaklaşımda dar grup sekterizmi, reformist çizgiler ve aydın solculuğu ile açıklayabiliriz.

Komünistlerin, işçi sınıfı mücadelesinde dünden bugüne önemli deneyimleri mevcuttur. Onlarca işkolunda, birçok sendikaların kuruluşunda ve en önemlisi sayısız örgütlenme, direniş, grev ve işçi hareketinin yaratılmasında komünistlerin çalışmalarının ve örgütlü müdahalesinin rolü vardır. Bu anlamda komünistler tarihsel deneyimlerden beslenebilmekte, işçi sınıfı içerisinde sağ ya da sol kendiliğindencilığe düşmeyi engelleyecek bir teorik-siyasi bir hazineden yararlanabilmektedir. Ancak bu yeterli değildir. Çünkü tarihsel deneyimlerle harmanlanan bu teorik-siyasi hazine yeni proleter kadrolara taşınmadığı durumda adım adım körelmekte, pratik karşılığını bulamamaktadır. Diğer yandan ve daha önemlisi sınıf mücadelesinin güncel, canlı gerçekliği ve deneyimleriyle beslenmeyen bir hazinenin yine pratik karşılık sorunu bulunmaktadır.

Komünistler, en gerici sendikalar dahi çalışma perspektifine sahiptirler ancak bu mutlak bir plan değildir. Bu perspektife sınıf mücadelesinin ihtiyaçları ve somut koşulları yön verir.

Hangi sendikal örgütlenme ya da çalışma olursa olsun komünistlerin asıl önem verdiği şey işçi sınıfının taban örgütlenmeleri ve burada oluşturulan temsiliyetlerdir. Diğer yandan var olan sendikalar dışında çeşitli örgütlenme biçimlerine kapıyı kapatmamak, bu noktaları tartışmak gerekmektedir. Bunu tartışmayı gerekli kılan şey sendikaların var olan durumu olduğu kadar işçi sınıfı mücadelesinin değişen ve yeni gelişen biçimleridir. Günümüz iş yasaları, sendikalar kanunu, işkolu barajları, kayıtdışılık, geçicilik, taşeron, TİS yasaları ve grev yasaları gibi birçok engeli birarada düşündüğümüzde kendini yasalarla sınırlayan bir sendikacılığın onlarca engel ve labirenti aşmak zorunda olduğu açıktır. Bu engelleri aşmak bir anlamda imkansızlaştırılmaktadır. Bu en çok da örgütsüz işçi kitlelerini örgütlemeye ya da var olan sendikalarda sınıf çizgisini geliştirmeye çalışan devrimci çalışma için ciddi bir engeldir.

Diğer yandan işçi sınıfında biriken potansiyel birçok kere kendiliğinden ve bilinen sendikal örgütlenmelerin kontrolü dışında gelişmektedir. Sendikal örgütlülük düzeyinin, sendikal bürokrasinin etki ettiği bir sorun olmakla birlikte bu duruma yol açan önemli bir neden de işçi sınıfı üzerinde 'yasa' yoluyla oluşturulan engeller ve zor yöntemleriyle kurulan baskıdır. İşçi sınıfının sendikal örgütlenmesinin önü bu yolla sekteye uğratıldığında derinleşen çelişkiler kendiliğinden patlamaların zeminini güçlendirmektedir. Bu durum işçi sınıfı çalışmasında, çap bakımından küçük olsa da nitelikli müdahalelerin önemli bir potansiyelle buluşabilmesinin önünü açmaktadır. İşçi sınıfı içerisinde devrimci-demokratik çizgideki yarı-legal sendikal örgütlenmelerin rolü de bu koşullarda daha öne çıkmaktadır. Değişik işkollarında ve birçok bölgede sınıfla kurulan ilişkilerin yoğunlaştırılması ve sınıfın sendikal mücadelesine önderlik edilmesi, sınıf sendikacılığını geliştirebilmenin de ekonomik mücadeleyi politik iktidar mücadelesine bağlayabilmenin de güncel ve kaçınılmaz bir görevidir.

KCK Yöneticilerine Dönük Karar ve ABD'nin Mesajları

Geçtiğimiz günlerde ABD Ankara Büyükelçiliği'nin internet sitesinden yapılan açıklamayla, "mutluluk duyularak" KCK yöneticileri Murat Karayılan, Cemil Bayık ve Duran Kalkan'ın "başlarına" ödül koyduğu açıklandı. Karar, ABD Dışişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Palmar'ın göreve başlamasının ardından Türkiye'ye gerçekleştirdiği "ilk" ziyaretinde alındı.

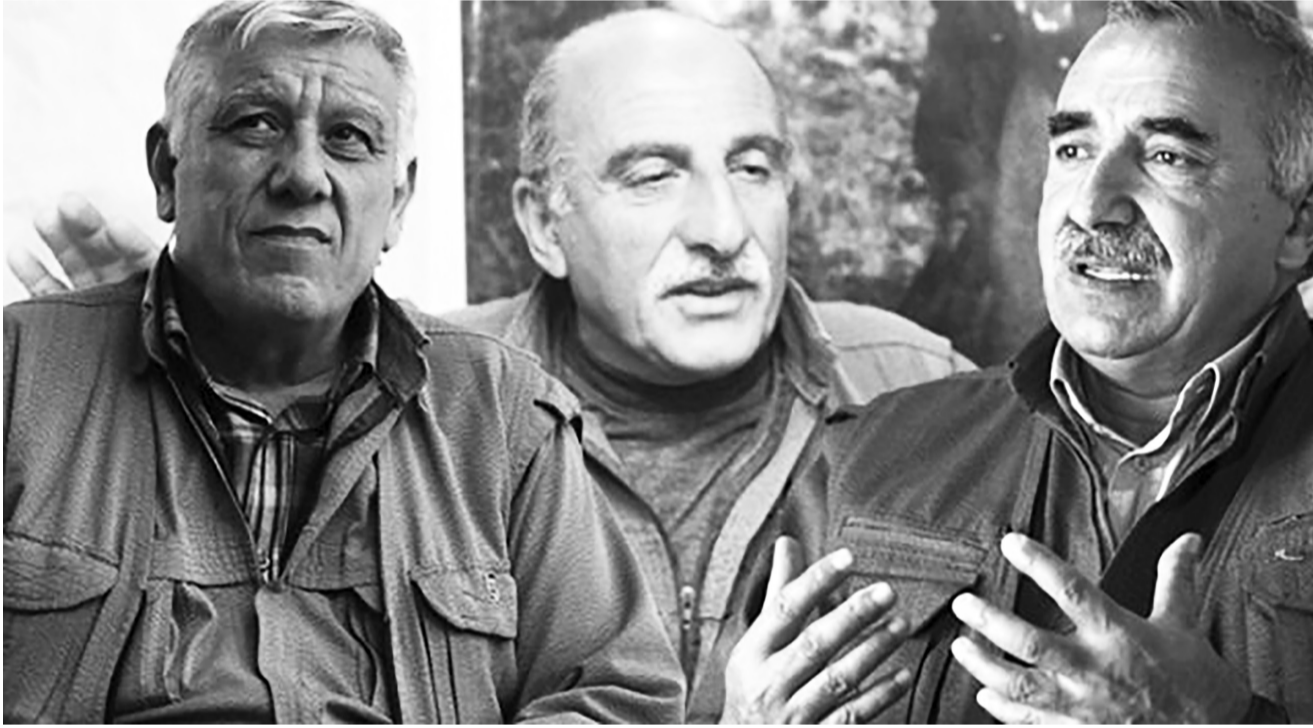
Hatırlanacağı üzere Türk devleti, yaşadığı politik ve ekonomik krizin derinleşerek sürdüğü bir süreçte, uşağı olduğu ABD ile rahip Brunson meselesinde sembolleşen ve efendi-uşak sistematığında gelişen bir "kriz" süreci yaşadı. Gazetemizin önceki sayılarında bu meseleye ilişkin yayınlanan makale ve analizlerden de görüleceği üzere yaşanan gelişmelerin esas yanı sıra özellikle Ortadoğu'da yaşanan çelişkiler, ittifakların kendi aralarında yer yer güçlenip, güçten düşmeleri (etki yaratamamaları), buna bağlı olarak da Türk devletine biçilen misyondan hareketle Türk devletinin aldığı konumdaydı. Bu noktada Türk devletinin "uşağının yanında ya da önünde yürüme" söylemleri hayallerine karşılık, emperyalist efendilerince çekilen ayarlar olduğu net olarak görülmektedir. ABD ile yaşanan krizde, Tayyip Erdoğan'ın esip gürlemesine tezat şekilde Brunson'un iadesinin ardından, iki devlet arasında yaşanabilecek herhangi bir gelişmeye muhtemeldir ki zaten normalinden daha fazla "kuşku"yla yaklaşılacaktı. Bu noktada bu değerlendirmeler arasında "komplo teorileri" ya da "büyük resmi görenler"i bir kenara bırakırsak; ABD'nin KCK yöneticilerinin başına ödül koymasını, taraflara vermek istediği mesajı ve değerlendirmeleri beraberinde getirmektedir.

Öyle ki kendisi için birinci derecede önemli olan Ortadoğu coğrafyasında, PYD ve YPG ile doğrudan temaslar,

hatta bu temaslar değerlendirildiğinde lokal düzeyde de olsa "müttefiklik" olarak belirtilebilecek birlikte hareket etme durumu varken, diğer yandan KCK yöneticilerini hedef göstererek Türk devletine yaptığı bu "jest" önemlidir. Türk devletinin çırpınmasına rağmen YPG'yi "terör örgütü" olarak görmeyen ABD'nin Ortadoğu'da Kürtlerle ilişkilendirme düzeyi böylesine güçlüyken aldığı bu

emperyalizmi, Türk devletinin Kürtlere karşı sürdürmüş olduğu savaşı dengede tutmak istemektedir. Bunu yaparken Kürtlerin de bu mücadeleden belirli seviyelerinde, günün konjonktürel dengeleri eşliğinde belirli bir anlaşılabilir ve kabul edilebilir seviyede kalmasını istemektedir. Direkt olarak TC'yi karşısına almamak ve yine direkt Kürtleri hesabın dışında tutmamak için belirli bir çerçeveye

Bu konuda ulusal hareketin emperyalizmle arasına kalın çizgiler çekmesi gerektiği, emperyalizmin "destek" adı altında bölgede kendi inisiyatifi dışında bir gelişme/ilerleme istemediği açık ve nettir. Bu konuda tarihsel tecrübeler ve somut şartlar göz önüne alındığında MLM'lerin bu noktadaki uyarı ve eleştirileri yakınlığını ve geçerliliğini sürdürmektedir.

ABD'nin ödül açıklamasından sonra TC'nin tepkisi ise yeni, daha önce duyulmayan cinsten değildi. Faşist TC devletinin ABD'den bu tavrın "devamının gelmesini" istediği aşikardır. Öyle ki konuyla ilgili Dışişleri Bakanı tarafından yapılan ilk açıklamada "bunun Irak ve Suriye'de somut eylemlerle desteklenmesini bekliyoruz" denerek, ABD'nin YPG ile olan ilişkisinden rahatsızlık dile getirildi bile.

kararla, TC'ye, "ben PKK'ye mesafeli dururum ancak sen de YPG'ye ilişme" mesajı ve dengeleme siyasetidir.

Öteden beri Ortadoğu'da kartların yeniden karıldığı ve bu "karılma" sonucu oyun kurucular tarafından da dengelerin yeniden oluşturulmaya çalışıldığı görülmektedir. Başını ABD emperyalizminin çektiği emperyalist güçler ve onların yerli uşakları eliyle "yeniden bir düzenleme yapılarak" gelecek on yıllar ve yüz yıllar sürecek planlamalar emperyalistlerin çıkarlarını güçlendirebilecek politikalar yürütülmektedir. Kaynayan bir kazan görünümünde olan bu coğrafyada son dönemlerde özellikle de Kürt Ulusal Hareketi önemli bir yer tutmaktadır. Gerek Suriye'de, gerek Irak'ta, gerekse de Türkiye'de Kürtler son on yıllardır göstermiş oldukları örgütlülük ve mücadele sonucu bölgede emperyalist güçlerin de politika belirleyen hesaba katılmak zorunda oldukları bir güç haline gelmiş durumdadırlar. Bundan kaynaklı özelde de ABD

çizmek zorunda kalmıştır. Bu zorunluluk hem TC'ye hem de Kürtlere hissettirilmeye çalışılıyor. Nitekim gerek ulusal hareketin kimi açıklamaları, gerekse de TC devletinin kimi açıklamaları, bu bu durumun açığa çıkmasını sağlamıştır. Örneğin savaşın "her iki tarafa da kazandıran bir süreç olmadığı" çok sık dillendirilen bir tespittir. Seçim arefelerinde saldırganlık psikolojisi artsa bile güncel politikada asıl belirleyici olan ve istenilen, bu işin "makul bir çerçevede" çözümlenmesini sağlamaktır.

Kürt Ulusal Hareketi'nin, bölgede emperyalistlerin inisiyatifi dışında politik yönelimlere girmesi uluslararası güçlerin ve tekellerin işine gelmemektedir. Bu noktada özellikle Rojava özgülünde Kürtlerle direkt temasta bulunan ABD emperyalizminin niteliği ve alan özgülündeki hedefleri ulusal hareketin gözden kaçırdığı bir noktada durmaktadır. Fakat bu gözden kaçırma meselesi elzem bir nitelik içeriyorsa; verilecek dikkat, öncekilerden daha fazla olmalıdır.

ABD'nin üç PKK yöneticisi için koyduğu ödül, TC ile olan ilişkisinde "normalleşme" emaresi olarak yaptığı bir jest olduğu gibi; ulusal hareketin, kendi başına "istediği gibi" hareket etmesini engelleme uğraşı ve dengeleri kendi istemleri ekseninde oluşturma kaygısından hareketle politik bir müdahale olup, karşılıklı hassasiyetlere dikkat etme çağrısıdır. YPG ile ortak devriye oluşturması bunun bir göstergesi olduğu gibi, aynı şekilde TC ile ortak devriye atması da YPG'ye bir ayardır. Bu politik müdahaleyle Kürt Ulusal Hareketi'nin hareket sahası sınırlandırılmak istenmektedir. ABD ile TC arasındaki bu "normalleşme", devrimciler tarafından çeşitli milliyet ve uluslardan emekçi Türkiye halkına teşhir edilmelidir. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri yürüten örgütlü güçlerin, emperyalizmin niteliği ve hedeflerini daha net görerek sürdüreceği uzun soluklu mücadele, direnen ulus ve halkların başarısını da beraberinde getirecektir.

(Bir Yeni Demokrasi okuru)

MASA DEĞİL, MÜCADELE ÖZGÜRLEŞTİRİR

Devrim ve karşı devrim arasındaki mücadele zaman zaman karşı devrimin yoğun saldırıları ve koyu faşizmiyle, karşı devrim lehine ilerliyor gibi görülebilir. Hak, hukuk, yasa, kural tanımadan saldıran karşı devrim, birilerine göre yenilmez, kocaman bir “dev” gibi de görülebilir. Böyle dönemlerde küçük burjuva liberal kesimler tarafından yapılması salık verilen şey, bu “kocaman canavara” karşı gelmek yerine, onunla uzlaşma, ona karşı direkt mücadele yerine, ufak tefek kırıntılara razı gelme, yani karşı devrim tarafından elinden alınmış, kendi sistemi doğrultusunda tayin edilmiş kaderine razı olmaktır.

Bu duruma elbette devrimcilerin zayıf olması, güç kaybetmesi ve kitlelerden kopuk olması da neden olmaktadır. Devrimcilerin zayıf olduğu yerde elbette reformistler, liberaller, küçük burjuva akımlar prim yaparak gündem belirlemeye, kitleleri etkilemeye başlarlar. Bu etkileme elbette devrime götürecektir bir etkilenmeden çok, zaman zaman devrimin karşısına engel olarak çıkabilecek bir şekle bürünebilmektedir. Bu akımlar bazen o kadar ileri gitmektedirler ki, devletin her gün yaptığı hak ihlallerini, katliamlarını teşhir etmeyi unutup, devrimcilerin en ufak bir “hatası”nda, ortalığı velveleye verip, bir koro halinde saldırmaya başlamaktadırlar.

İçinde bulunduğumuz an aslında tam da buna denk düşecek bir hatta ilerlemektedir. Devrimciler bugün oldukça zayıftır. Faşizm her şeye, her kesime, özellikle de devrimci ve komünistlere amansızca saldırmaktadır. Tutuklamalar, gözaltılar, katliamlar son hız devam etmekte, sokak neredeyse tüm hak alma eylem ve etkinliklerine yassaklı hale getirilmiştir. İşte tam da bu dönemde, reformizm ve tasfiyecilik at koşurmaktadır.

Yukarıdaki belirleme ve genel tespitlerin nedeni, son günlerde yeniden özellikle HDP Eş Başkanı Sezai Temelli tarafından dillendirilen “yeniden masaya oturma” çağrılarıdır. Evet aslında HDP her zaman bu çağrısını yaptı, “ tarafları” masaya davet etti. Bu anlamıyla bu çağrının çok da

şaşırtıcı olmaması ve yeni bir değerlendirmeye tabi tutulmaması gerekir diyebilirsiniz. Ancak buradaki püf nokta, eskiden masa çağrısı yapılıırken, mücadele çağrısı da yapılırdı ve bu çağrıya uygun bir pratik hat da işletilirdi. Ancak bugün bu çağrıya başka anlamlar yüklenmektedir. Bu anlam, özellikle son iki yılda faşist TC devleti tarafından yapılanların yok sayılmasıdır. Bu anlam, tutuklanan eş başkanların, milletvekillerinin, belediye başkanlarının mücadelesini, duruşunu, durumunu göz ardı etmek-

tir. Bu anlam, bir yerden başlatılan ya da devam ettirilen haklı ve meşru mücadelenin (ki bu durum TC’yi oldukça zora sokmaktadır) “masa”ya yatırılması, yok sayılmasıdır.

“Bunu, 2013-2015 yılları arasında hep birlikte yaşadık. Muhatapı ile ya bir masaya oturacaksınız ya da savaşa devam edeceksiniz. Bu iktidarın tercihi savaştır. Biz de onlara masa mesafesini öneriyoruz. Gelin muhatapı ile oturun. Biz demokratik siyasetin içinde olanlar buna geçmişte olduğu gibi katkı vermeye hazırız. Bu muhatapı yok sayarak, başka muhataplar arayarak çözüm üretemezsiniz.” Sezai Temelli 23 Ekim tarihli grup toplantısında yaptığı konuşmasında bunları söylemektedir.

Hemen şunu belirtelim ki, daha önce de Kürt Ulusal Hareketi defalarca TC devletiyle masaya oturdu. Bu konuya ilişkin belli değerlendirmelerimiz ve eleştirilerimiz de oldu. O dönemin koşullarıyla bugünü kıyasladığımızda, arada oldukça farkın olduğunu görebilmekteyiz. Sözü edilen 2013-2015 dönemi öncesi, Türkiye Kür-

distanı’nın neredeyse her bölgesinde Kürt Ulusal Hareketi’nin çok ciddi eylem kapasitesi ve pratiği mevcuttu. Yol kesmeler, karakollara yönelik eylemler, suikastlar adeta TC’ye nefes alacak alan bırakmayacak boyuttaydı. Hakkari’de bir aya yakın süren alan hakimiyetinin olduğu bir süreçten bahsetmekteyiz. İşte bu durumda masa gündeme gelmiş ve elinde güçlü bir koz olan Kürt Ulusal Hareketi, belli pazarlıklara girmiştir. Bu pazarlıklar sonucu TC de bir takım sözler vermiş, hatta Dolmabahçe de ortak

lerinin tutuklanmasına şahit oluyoruz. HDP’nin önceki dönem eş başkanları da dahil milletvekillerinin hala tutuklu olduğuna, bir önceki dönem milletvekillerinin birçoğunun milletvekilliklerinin düşürüldüğüne şahit olmaktayız. Türkiye Kürdistanı’nın birçok kentinin yerle bir edildiğine, yüzlerce insanın katledildiğine şahit olmaktayız. Gerilla cenazelerine işkence yapılmasına, çırıl çıplak arabaların arkasında sürüklenmelerine, gerillaların, devrimcilerin mezarlarının parçalanmasına şahit olmaktayız. Onlarca, yüzlerce gazetecinin tutuklanmasına, akademisyenlerin, memurların, öğretmenlerin KHK’larla görevden alınmalarına, tutuklanmalarına şahit olmaktayız. Sokağa çıkan herkese, çocuklarının akıbetini soran Cumartesi Anneleri’ne saldırılmasına şahit olmaktayız. Şahit olduklarımız bunlardan ibaret değil elbette, kadınların sokak ortasında öldürülmelerine, LGBTİ’lere işkence edilip katledilmelerine, çocuk tecavüzü ve tacizlerine şahit olmaktayız. Bunları protesto edenlerin ya da yazarların da tutuk-

landığına şahit olmaktayız. İş koşullarının düzeltilmesini isteyen işçilerin tutuklanmasına da şahit olmaktayız...

Bu şahit olduklarımız tüm dünyanın gözleri önünde yapılmaktadır. Bundan sonra da yapılacağına çağrılarını açık açık TC’nin Cumhurbaşkanı’ndan bakanlarına kadar herkes tarafından dillendirilmektedir. İşte tam da burada, tüm bunlara rağmen yeniden masaya çağırmanın, TC’den hala medet uman yaklaşımların ne anlama geldiğini “anlamamaktayız”. HDP içindeki liberal demokratlar, toz pembe gösteren gözlüklerini çıkararak, gerçeğe yüzlerini dönmelidirler. Bugün Kürt ulusunu da diğer ezilen milliyetleri de işçi ve emekçileri tüm ezilen kesimleri de kurtaracak olan masa değil, bu faşist sisteme karşı güçlü bir mücadele hattının örülmesidir. Kurtuluşun kendi ellerimizde olduğu gerçeğini unutmadan, cesaretle, cüretlice güne ve ana sarılma zamanıdır. Masaları deviren TC devleti değil, işçi ve emekçilerin, Kürtlerin, Alevilerin, kadınların ortak ve güçlü mücadelesi olacaktır.

açıklamalar yapılmış, mutabakat kamuoyuna duyurulmuştur.

Netice itibariyle, TC devleti verdiği hiçbir sözü yerine getirmedi. Daha sonraki süreçte Gezi Ayaklanması, AKP ve Cemaat arasında yaşanan kavgılar, AKP’nin güç kaybetmeye başlamasına neden olunca, bir anda masaya tekme vurarak, yeniden savaş politikalarını devreye soktu. İmralı’yla yapılan görüşmeler kesildi, o günden bugüne kadar da PKK lideri Abdullah Öcalan’a yoğun bir tecrit uygulanmaya başlandı.

Sezai Temelli’nin, Abdullah Öcalan’a yönelik tecridin kaldırılmasına yönelik çağrısı doğrudur, anlamlıdır. Bu çağrının tüm politik tutsaklara yönelik uygulanan tecrit ve izolasyon sisteminin kaldırılmasıyla birleştirilmesi ve hasta tutsakların bir önce bırakılmasına yönelik bir kampanyaya dönüştürülmesi gerekmektedir.

Ancak, şöyle bir dönüp sürece baktığımızda, halkın iradesiyle seçilmiş neredeyse bütün HDP’li belediyelere kayyumların atandığına ve bu HDP’li belediye eş başkanları ve meclis üye-

HERKESE BİR BEKÇİ, HER EYLEME BİR TETİK!

Kuruluşundan itibaren Türk hakim sınıflarının yönetim şeklinin sürekli faşizm olması itibarıyla, Türkiye’de faşist kliklerin 15 Temmuz tiyatrosu ile devreye koyduğu fabrika ayarlarına geri sarma hareketi tam gaz devam ediyor.

TC’nin ilk kuruluşu sırasında İttihat ve Terakki kadrolarını İstiklal Mahkemesi ile tasfiye ederek kendisini egemen klik haline getiren Mustafa Kemal’in izlediği tasfiye planlarının bir benzerini bugünkü süreçte AKP ve Tayyip Erdoğan yapıyor. FETÖ bahanesi ile ilk başta egemen sınıf kliklerinin tümünü ve onların temsilcileri olan tüm burjuva, gerici faşist partileri milliyetçilik şemsiyesi altında tek bir blok şeklinde organize edilerek, okun ucunu devrimci-demokrat ve yurtseverlere çevirmişti.

İddianamesiz mahkemeler, gizli tanıklı soruşturmalar, devlet eliyle aktifleştirilen ihbar hatları, siteleri vb.’nin artık yetersiz kaldığı ise ortadadır. Uluslararası medyada Türkiye ekonomisinin çöküşün başlangıcında olduğunu yazmasının ardından 1 hafta geçmeden Cumhurbaşkanlığı bünyesinde yayınlanan yeni kararname ile Türkiye çapında 10 bin yeni bekçi alımının yapılacağını açıkladı.

BU KORKU, ECEL KORKUSU

Geçtiğimiz haftalarda AKP hükümeti ağzı ile yapılan açıklamada “...halk arasında gelişebilecek ani olaylara müdahale amacıyla” sözcükleri tercih edilerek açıklanan yeni kolluk güçleri birimleri alımı ardından 10 bin kişilik

bekçi alımı Türkiye’de irdelenmeye değer bir durumdur.

Geçen sene tekrardan bekçi alımı yapacağını ve bekçileri silahlandıracağını açıklayan devletin bu son hamlesi ile devletin askeri kapasitesini arttırdığı ortaya çıkmaktadır. Düzenli asker olanların sayısını 743 bin ve polis olanların sayısını ise 268 bine çıkaran Türk egemenlerinin zaten 80 milyon nüfusta her 80 kişinin başına elinde silahlı bir kolluk yerleştirdiği gerçekliği 2018 rakamlarıyla ortadadır.

Türk devletinin şu anda fiilen sınır ötesinde çıkar savaşı verdiği ve bunlardan ÖSO, El-Nusra gibi gerici çeteleri finanse ettiği düşünüldüğünde sayısı 1 milyonu geçen kolluk gücüne ne için ihtiyaç duymaktadır?

2012 yılında finans-kapital krizinin tavan yaptığı dönemde polis gücüne ağırlık veren TC, şimdi polis ve ordu haricinde bekçilik adı altında tekrardan kolluk güçlerini genişletmektedir. Ancak bu seferki genişleme “Gece Kartalları” adı altında metropoller değil, devletin hakim olmakta zorlandığı, kıyıda kalan ve ağırlıklı ezilen nüfusu barındıran yerellerdir.

Yaşadığı Gezi eylemlerinin korkusunu halen atlatamayan egemenler, açık bir şekilde yaptıkları baskının ve zorbalığın kapsamını genişletmeye yönelik bir hazırlığın bariz ispatı durumundaki bu silahlanma sadece ve sadece bununla da sınırlı kalmamaktadır.

SADAT’TAN HÖH’E; SİLAHLANAN FAŞİZMDİR

Adını ilk başta “özel güvenlik firması” olarak duyduğumuz ve çok geçmeden paramiliter güçleri eğitmeye başlayan SADAT oluşumu çok geçmeden yeni oluşumlar olan ve 15 Temmuz 2016’da devlet eliyle sözüm ona darbeye karşı silahlandırılan ve kısa süre sonra kendisini “Halk(!)” Özel Hareket şeklinde lanse etmeye başlayan çeşitli faşist kurum ve çetelerin açığa çıktığı aşıkardır. 80 askeri faşist darbesi sürecinde faili meçhul eylem örgütü olan TİT’in yerine bugün fiilen devlet bünyesi altına alınan bir çok kontr-gerilla örgütlenmesinin artışı, halk üzerinde baskı mekanizması olarak kurulan bu çeşit organizasyonların daha rahat bir şekilde ve gayet “hukuksal” olarak silah temin edilmesi için yasa tasarıları, karar-nameler çıkartılmaktadır.

Ortada olan tek gerçek ise zaten militarist olan faşist bir devletin, kendisinden çıkar uman gericileri de silahlandırmaya başladığı, halktan gelecek yeni bir dalgayı göğüsleyip bastırmak üzere baskı unsuru olan kolluk güçlerini resmi ve gayri resmi olarak fazlasıyla genişlettiğidir. Burada silahlanan polis, asker ve/veya bekçi değildir. Bir bütün Türk milliyetçiliği odaklı faşist cephenin silahlanmasıdır.

Tüm yasaklamalara rağmen işçi eylemlerine her gün tekrardan yenisi katılmaktadır. Sarı sendikaların sınıf üzerindeki etkisi kırılmakta, egemenler safında, egemen sınıfların yararına

siyaset yapanların inandırıcılığı bitmektedir. Aynı zamanda T. Kürdistanı başta olmak üzere tüm Türkiye’de uygulanan baskı, zorbalık ve anti-demokratik uygulamalar halkın tepki ve öfkesini kabartmaktadır.

SAHTE PEYGAMBERLERİN BİTTİĞİ YERDE NE BAŞLAYACAK?

Türkiye’de egemen sınıfların giderek kafasını daha çok kurcalayan bir şey var; Sosyal demokrat maskeli CHP’nin faşistliğinin tastiklendiği, Kemalizm’le barışık bir ömür sürek, meşru mücadeleden yasal-düzen içi mücadele sularına çekilen revizyonist ve reformistlerin pusulasız kaldığı, herkesin bir fil devrim ve değişim beklediği ve katıldığı her seçim ve referandumda HDP çeperinde umut dağıtan çevrelerin, HDP’nin parti binalarına çekildiği böylesi bir ortamda halkta yükselme eğilimi gösteren tepki ve öfkenin hangi kanala akacağı, olası bir kalkışmada halkın öfkesinin AKP ve/veya başka bir düzen partisinin ötesine geçip siyasi iktidar talebi ile birleşip birleşmeyeceğidir.

Yalancı peygamberler artık ölmüştür, tanrı-devlet fikrinden feyz alanların sığınacağı, “bize karşıysan bundansındır” diyebileceği bir alternatifi kalmadı. Binlerce memurun görevden men edildiği, bir o kadar akademisyen ve aydının tutuklandığı, keyfi bir şekilde seçimlere aldanıp “halkın meşru iradesidir” denerek büyük umutlarla seçilen parlamenterlerin hapse atıldığı, sol maskeli her türden revizyonist ve reformistin bile devlet limanına gemisini çektiği bir ortamda alternatifin radikalleşeceği muamma değil, realitedir.

Kaypakkaya’nın fikirlerinin ve ilke olarak belirlediklerinin ispatı ortadadır. Zulmün olduğu yerde isyan etmenin meşru olduğunu bilen egemenler, olası gelişmelere ve kitlesel öfke patlamalarına karşı hazırlık içinde olup devletin ve iktidarlarının bekası için her türlü planlamayı yapmaktadır. Ancak bilinmelidir ki; halkın yükselen öfke ve tepkisinin faşizmin bentlerini yıkabilmesi, ancak sınıf bilinçli proletarya ve bağlaşığı devrimci güçlerin devrimci tarzda doğru konumlanması ve hazırlığıyla mümkün hale gelebilir. Bu hamlelere yanıt olmak, silahların ucunun halka değil egemenlere karşı dönmesini sağlamaksa başta MLM’ler olmak üzere tüm devrimci güçlerin görevidir.

Bitmeyen Savaş, Gelmeyen Son: Suriye Savaşı Nereye?

Emperyalist kapitalist sistemin krizine paralel olarak hızlanan paylaşım mücadelesinin Suriye ayağı ivmelenecek sürmektedir. Her daim bu savaşların- mücadelelerin adresi konumundaki Ortadoğu ve özelde de Suriye’de bu mücadelenin kısa sürede sonlanacağına ilişkin bir emare yoktur. Her ne kadar Suriye’de bugünlerde “barış, anayasa, siyasi çözüm” lafları edilse de, toplantı üstüne toplantı düzenlense de sistemin küresel krizi ve emperyalistler arası dengelerin değişmeye başlaması, ABD’nin dayatmacı hegemonyasının gerilemesi gibi faktörler zaten sistemin karakteri icabı tali olan emperyalistler arası “uzlaşma” zeminini daha da daraltmaktadır. Yani sistemin bugün hem genel hem de tek tek yaratmış olduğu krizlere “çözüm” (ki zaten bu sistemde siyasi-ekonomik krizlere kalıcı çözüm bulunamaz, burada geçici çözümlerden bahsediyoruz) bulma kapasitesinin kalmadığının (ki BM, BMGK gibi “uzlaşma” kürsülerinin hiçleşmesi de bunun bir göstergesi) kanıtlarından birisi de Suriye krizidir.

Yani bugün Suriye sahasına bakmak

aynı zamanda bize sistemin içinde bulunduğu keşmekeşi de, emperyalistler arası dalaşın, paylaşım mücadelesinin geldiği boyutu, aldığı biçimleri de gösterir nitelikte olacaktır.

Genel tabloya baktığımızda, kazanan cephenin -ki burada esas kıstas güçlerin stratejik amacına ulaşmış, ulaşmadığı ya da “an”da buna ne kadar yaklaştığıdır- Suriye devleti, bölgesel müttefikleri İran ve ağababaları Rusya ve dolaylı da olsa Çin olduğunu görüyoruz. Suriye rejimi yıkılmamış, İran bölgesel bir müttefikini kaybedip ABD’ye karşı yalnızlaşmamış, aksine yeni yayılma alanları bulmuştur. En büyük kazanan olarak Rus emperyalizmi, krizi “ustaca” fırsata çevirerek, hem Suriye’yi daha çok kendisine bağımlı kılmış, hem de Suriye’yi bir sıçrama tahtası olarak kullanarak, ABD’nin hegemonyasının gerilemesi sonucu oluşan güç boşluklarını dolduracak biçimde, bölgede önemli bir güç haline gelmiştir. Rusya sınırlı ekonomik gücüne karşın, koşulların da kendisine yardım etmesiyle öylesine politik-askeri manevralar yapmıştır ki bölgedeki yeminli ABD güçlerini dahi politikalarında Rusya

faktörünü gözetmeye ve ona tavizler verilmeye zorlayabilmiştir. Kuşkusuz Kürtler de kazanımlarını koruyup koruyamayacakları, emperyalistlerle olan ilişkilerinin niteliğinden de bağımsız olarak Rojava ve Suriye’nin kimi Arap bölgelerini kontrol ederek kazananlardan birisidir.

“Kaybedenler Kulübü” ise ABD-AB ve onların bölgesel müttefikleridir. Esad’ın devrilememesi, Suriye’nin Batı uşağı haline getirilememesine yol açması bir yana bölgede ABD hegemonyasına karşı ezilenlerden veya kimi ülkelerin egemen sınıf bloklarından doğru gelişen direnç siyasi, ekonomik, askeri ve kültürel araçlarla kırma, Ortadoğu’nun ABD için dikensiz gül bahçesine çevirme projesi olan BOP’un elde patlamasında payı büyük olmuştur. Rusya-İran’ın kazanımları bu cephenin kaybıdır. Yine TC’de büyük kaybedenlerdendir. Esad’ı devirememek, yayılma heveslerinin kursakta kalması bir yana, bir de karşısına öcü gibi korktuğu Rojava gerçekliği çıkmıştır. Tabii bu cephenin kısmi taktik kazanımları olduğunu dışlamıyoruz. Örneğin ABD’nin Rojava ve K. Suriye’ye yerleşmesi,

TC’nin Kuzeybatı Suriye’nin kimi bölgelerini işgal etmesi gibi. Ancak stratejik olarak Batı Bloku ve onlara angaje olmuş bölge ülkeleri kaybedenler kulübünü oluşturmaktadır.

Suriye’de andaki denge bu olsa da henüz bir statükoya evrilmesine epey yol varmış gibi görünmekte. Zira ne kaybedenler bu konuda kayba razıdır, ne de kazananlar kazandıkları ile yetinmektedir. Şuandaki dengeleri komple değiştirebilecek hamleler ihtimalini göz ardı etmemekle birlikte, kazanan-kaybeden cephelerinin az çok belli olduğunu, ancak asıl meselelerin artık kimin ne kadar kaybedeceği- kazanacağı olduğu söylenebilir. Yani ABD ve müttefiklerinin yenilginin faturasını azaltmak adına belli başlı tavizler koparmaya çalıştıkları ve bu tavizleri koparmadan statüko oluşumunu kabullenmedikleri, Rusya ve müttefiklerinin ise en az tavizle hatta kazanımlarını arttırarak süreci noktalamak istedikleri, haliyle var olan mücadelelerin bu ekseninde devam edeceğini ve şiddetleneceğini söyleyebiliriz. ABD ve İsrail-Suudi Arabistan gibi peyklerinin de koparmak istedikleri en büyük taviz ise

kuşkusuz İran ve Lübnan Hizbullahı'nın Suriye'den tasfiyesidir. Özellikle ABD'nin nükleer anlaşmadan çekilmesi ile bölge peyklerini de yanına alarak hedef tahtasına İran'ı oturtmasının ardından, İran'ı kendi sınırları içine hapsedmeye çalışmaktadır. Dolayısıyla Suriye'de de bu temel strateji ekseninde hareket etmektedirler. Kuşkusuz ABD'nin bu temel hedefinin yanında Suriye'de enerji kaynaklarını kontrol etme, Rusya'nın varlığını kısıtlama, Çin'in yayılma yollarını kesme, Esad'ı sürekli zayıf tutma gibi amaçları da mevcuttur. Ancak şimdilik temel hedef İran'dır. ABD'nin Rojava'daki varlığı da İran'ın yayılma yollarını kesmek içindir. Bunun için gerektiğinde ABD, İsrail eli ile İran, Suriye ve hatta zaman zaman

Rus hedeflerine askeri saldırılar düzenleyebilmekle ve Suriye'nin çeşitli bölgelerindeki varlığını bu saldırılar ile birlikte Rusya-Suriye üzerinden İran'ın Suriye'den çıkartma noktasına getirme amacıyla baskı ve şantaj unsuru olarak kullanmaktadır. AB'nin de aynı şekilde Suriye'nin paylaşımında masa da olup pay kapma amacını taşıdığı ortada. Bu güçlerin istedikleri tavizleri koparabilmesi için Rusya ve Esad'ın elini sürekli zayıf tutması şarttır. Dolayısıyla Esad'a kimyasal bahaneleri ile yapılan saldırılarda yeni saldırı tehditleri de, ABD'nin kendisine yakın güçleri silahlandırması da savaşı uzatmaya dönük öteki hamlelerde Rusya ve Esad'ı zayıflatmak maksatlıdır. ABD-AB emperyalistleri uyguladıkları kapsamlı strateji çerçevesinde yalnız "sopayı" değil, "havucu" da kullanmakta. Hem Arap ülkelerinin Esad'la ilişkiler kurmaya başlaması, hem "yeniden yapılandırma" ya sunulacak "destek" vaatleri ile Esad'ı İran'dan ve kısmen Rusya'nın etkisinden çıkarmaya çalışmaktadırlar. Elbette Rusya-Suriye-İran cephesinden karşı hamleler de gelmekte. Esad, İran'la "savunma işbirliği" anlaşması imzalayarak, ABD'nin istediği temel taviz noktasında pozisyonunu ortaya koydu. Zira Esad şu aşamada İran'ın çekilmesinin hem batılı emperyalistler, hem de Rus emperyalizmine

karşı elini zayıflatacağının farkında. Aynı şekilde Rusya da, İsrail'e Suriye hava sahasını açarak göstermiş olduğu üzere, batının ve İsrail'in İran'a dönük baskılarını İran'ı kendisine iyice bağlama noktasında kullansa

göstermeye başlamaları yeni gerilim alanlarının adresini de gösterir nitelikte. Özellikle Rusya'nın TC'nin işgalci heveslerini harlayacak bir şekilde bu açıklamalarda bulunmasını hem Suriye'de kritik bir döneme gi-

maksatlı olduğu ortadadır. Yine de TC'nin Rusya'ya daha çok yanaşma ihtimaline karşın, ABD'nin tıpkı Afrin işgalinde işgale yol vererek ve Menbiç anlaşması ile yaptığı gibi Fırat'ın doğusunda da TC'ye kısmi de

olsa alan açabileceği SDG'yi de bu yönlü tavize zorlayabileceği ihtimali ciddidir. Yani çelişkilerin keskinleşmesi TC'ye olan ve imkânlar yaratırken orta vadede ise TC'nin denge politikası gütmemesini zorlaştırma ve sıkışma ihtimalini yaratıyor.

Yine de burada esas belirleyici tavrılardan biri de SDG'nin tavrı olacaktır. SDG'de son dönemlerde federasyon ilanı ile kazanımlarını kalıcılaştırmaya, somutlamaya çalışmaktadır. Yine Esad'la müzakereler yapması da başarısızlığa uğrasa da ABD'ye karşı bir

da İran'ın Suriye'den çekilmesinin ABD'ye karşı elini zayıflatacağının farkında olduğundan buna yanaşmaktadır. Nitekim Rusya İsrail'in Rus savaş uçağının düşmesine sebep olan son hava saldırısının ardından, Suriye'ye S-300 silah sistemlerini vererek, 10 yıllardır gütmüş olduğu "Arap müttefiklerine İsrail'e karşı askeri dengeleri değiştirebilecek silah yardımı yapmama" yönlü politikasını değiştirerek, sahadaki statükoyu rakiplerine kabul ettirmeye dönük stratejik bir hamle yapmıştır ve istenilen tavizler konusunda pozisyonunu ortaya koymuştur. Artık ABD ve müttefiklerinin Suriye'ye saldırırken 2 kez düşünmesi gerekecektir. Yani karşılıklı hamleler safları daha çok karşı karşıya getirmekte. Yine son dönemde gerek Rusya gerek İran ve Suriye'nin SDG ile olan müzakerelerin kesilmesi ile birlikte Fırat'ın doğusunu hedef

rilirken TC'yi kendine yakın tutmak hem de ABD ve SDG üzerinde basınç yaratma hedefi ile yaptığını düşünebiliriz. Haliyle önümüzdeki dönemde TC'nin alacağı pozisyonun da önemli

olacağını düşünebiliriz. Hele dengelerin bu kadar hassas olduğu bu zeminde TC hem Kürtlerin kazanımlarını tasfiye etmek hem de Suriye'de n pay kapmaya çalıştığından iki tarafa da tam angaje olamıyor. Suriye özelinde kısmi bir denge politikası güdüyor ki, kendisini masaya ve sahaya döndüren de bu politika olmuştu. Ancak Astana sürecinin ardından eğer tutarsa "İdlib mutabakatı" ile Rusya'ya biraz daha yanaşmış daha doğrusu ipleri biraz daha onun eline vermiştir. Ancak TC hiçbir politikasında ABD'yi tam olarak karşısına almaya cesaret edememektedir. "Fırat'ın doğusuna operasyon" nalarının da daha çok Rusya'nın tavrından da güç olarak ABD üzerinde basınç yaratma ve tavizler koparma

denge araması olarak okunabilir. Ancak ABD'nin gün geçtikçe bölgede daha çok yayılması ve SDG'nin buna "olur" vermesi de SDG'nin gündüne ABD emperyalizmine daha çok yaklaştığını ve ABD'nin tavrının bölgenin statüsü konumunda belirleyici olacağını göstermektedir. SDG kendi özgüçlerine güvenmelidir, bunun yerine ABD'ye bel bağlaması, herşeyden önce ABD'nin TC'yi kaybetmemek adına SDG'den isteyebileceği tavizlere direnilmesini imkansız kılacaktır. SDG'nin ABD ile ilişkilerinin aldığı boyutun ilkesel ve komünistlerce kabul edilemez ve eleştirilmesi gereken halka emperyalistlerin gerçek niteliklerinin ve niyetlerinin anlatılması vb. boyutu ayrı bir tartışma-yazı konusudur.

Özcesi Suriye'de savaşın daha da açıktan yürüyeceği ve keskinleşeceği bir döneme girdik. Son gelişmeler bize bunu anlatıyor. Sorunu yaratırlar elbet sorunu da çözemiyorlar, çözemezler de. Yakın dönemde bir statüko oluşsa bile bu hem halklar aleyhine olmayı sürdürecektir, hem de paylaşım savaşımı başka biçimlerde sürmeye, halkların yaşamını cehennem çevirmeyi sürdürecektir. Tek çözüm, halkların Ortadoğu'dan emperyalistleri de, onların yerli işbirlikçilerini de def etmesidir.

Artık ABD ve müttefiklerinin Suriye'ye saldırırken 2 kez düşünmesi gerekecektir. Yani karşılıklı hamleler safları daha çok karşı karşıya getirmekte. Yine son dönemde gerek Rusya gerek İran ve Suriye'nin SDG ile olan müzakerelerin kesilmesi ile birlikte Fırat'ın doğusunu hedef göstermeye başlamaları yeni gerilim alanlarının adresini de gösterir nitelikte.

KİTLELERLE YÜRÜYÜP, KİT

Devrim mücadelesi zorlu dönemeçleri aşarak ilerler. Devrimin kendisi başlı başına zordur ve 'zor'a dayalıdır. Zora dayalı bu pratiğin kahramanı kitlelerdir. Marksizm bize tarihin sınıf mücadeleleri tarihi olduğunu ve tarihte "zor'un rolünü öğretir. Ancak sorun sadece tarihsel zorla ilgili değildir. Aynı zamanda yetmezliklerden ileri gelen güncel, dönemsel zorluklar vardır. İçinden geçtiğimiz süreç böylesi zorlukları da içinde barındıran özgün bir süreçtir. Bu güncel zorluğu ortaya çıkaran temel yetmezlik tam da tarihsel zorun kahramanı olan kitlelerden kopuklukla ilintilidir. Bunun diğer bir ifadesi tarihsel 'zor'u gerçekleştirmede öncü ve önder olması gereken KP'nin sınıf mücadelesindeki konumlanışında yaşadığı kendine has zorluklardır. Bu güncel ve dönemsel zorlukları aşabilmenin yolu kitlelerden beslenebilmek ve onlar içerisinde sürekli bir biçimde kök salmaktan geçer. Egemen sınıflar ise başta baskı ve yasak politikası olmak üzere birçok araçla komünistleri kitlelerden koparmaya, yalıtıma çalışır. Faşizmin saldırı ve engellemelelerinin yoğunlaştığı bugün, böylesi bir süreçtir ve zorluğu aşmanın yolu da kitlelerden geçmektedir.

KİTLELERDEN KOPUK ÇALIŞMA TARZI "BOŞLUĞA" GÖNDERİLMİŞ ENERJİDİR

Dünyayı değiştirme iddiasıyla yola çıkan komünistler için kitle bağı/ilişkisi oldukça elzem bir yerde durmaktadır. Kitleler ile ilişkisi zayıfladığı oranda faaliyetleri de askıda kalmaya mahkumdur. İster teorik-politik çalışmalar ekseninde verili gelişim kat edilsin isterse de eylem pratikleri ile düşmana güçlü darbeler vurulsun; eğer kitle ile maddi-manevi bir bağ kurulamamışsa harcanan tüm enerji "boşluğa" gönderilmiş demektir. KP'lerin temel örgütlenme tarzı, hücre örgütlenme biçimindedir. Bu biçim, kitle ile hücre hücre bağ kurulmasının gereğidir. Devrim kitlelerin eseri olacaksa eğer sınıf bilinçli proletaryanın görevi kitlelerin çelişkilerini örgütlemektir. Devrim gerçekleştirme iddiası taşıyan politik bir parti, amacını gerçekleştirmek için hedef kitlesini örgütlemeye yönelir. Böylesi bir görevi gerçekleştirmeyi ihmal eden bir kolektif, ilerleme kaydedemez ve devrim iddiasını gerçekleştiremez. Kitleleri örgütlemek için bilimsel bir dünya görüşüne, doğru bir devrim stratejisi ve anlayışına, doğru bir kitle çizgisine sahip olmak

gerekir. Ancak bunları yaşama uygulayacak politikalara, taktiklere, araçlara, komitelere ve her şeyden önemlisi kadrolara sahip değilsek sahip olunan politika kağıt üzerinde kalmaya mahkum olur.

Bugün devrimci hareketlerin kitlelerle bağlarının önemli oranda zayıfladığı ve mücadelede bir daralma yaşadıkları açıktır. Bu gerçekliği yok sayamayız. Parti içi hastalıkların ve yaşanan sorunların bir ölçüde çözümsüz kalmasının bir nedeni de kitlelerden kopukluk ve pratik süreçten yoksunluktur. Yani işçilerden, yoksul köylülerden, kamu emekçilerinden, halk gençliğinden, ezilen kadınlardan ve onların sorunlarına dair belli bir uzaklığımızdan bahsetmekteyiz. Emperyalistler ve hakim sınıflar Proletarya Partisi'ni ve devrimcileri halktan koparmak onlardan yalıtılmak için her türlü yöntem, baskıya ve araca başvurmaktadır. Düşman sınıflar yaşadıkları deneyim ve tecrübelerden dersler çıkarmakta bu dersler doğrultusunda yeni yöntemler, yeni taktikler geliştirmektedir. Sınıf düşmanlarımızın ne yaptıkları, neyi amaçladıkları açıktır. Ancak bizlerin yeterince düşmanın hareket tarzını incelediğimiz söylenemez. Uyguladıkları yöntemler, kullandıkları araçlar yeterince izlenmiyor, incelenmiyor. Oysa devrim iddiasıyla yola çıkan bir politik hareket, sınıf düşmanı hakkında kapsamlı bir bilgilenmeyle iddiasını gerçekleştirebilir. Bu başarılmadan devrimin politik görevlerinin önündeki engeller ortadan kaldırılamaz.

KİTLELERLE BAĞLARIMIZI GÜÇLENDİRELİM!

Halkla bütünleşmeyi sağlayan eylem ve pratikleri zenginleştirmek temel bir görev olmalıdır. Her alanda yaşanan başarı ve başarısızlıklar üzerinde ciddi düşünmeli, nedenleri bulunup ortaya çıkarılmalı, eksiklikler giderilmeli, başarılar büyütülmelidir. Temelinde halka bağlılığın olduğu paylaşım ve bütünleşmenin her başarısında "kitlelerden kitlelere" ilkesinin yaratıcı ve bilimsel tarzda derinleştirici, zenginleştirici çaba ve adımlarını görmek mümkündür. Kitle çalışmasında, alan örgütlenmesinde, illegal parti örgütlenmesinde, savaşı devrimle bütünleştirme adımlarında birikimlerin çoğalmasına, bilinci dönüştüren deney ve tecrübelerin çoğalmasına yaşamsal ihtiyaç vardır. Kitlelerin yarın daha ileri talepler doğrultusunda somut eylemlere taşınması isteniyorsa izlenmesi gereken yol ve yöntemlere dik-

kat edilmelidir. Proletarya Partisi'nin yürüyüşüne hız katmak isteniyorsa bunun yolu onun kitlelerle bağlarının güçlendirilmesinden, sağlamlaştırılmasından, ilke ve kuralların zenginleştirici ve geliştirici tarzda pratiğe uygulanmasından geçtiğini biliyoruz.

Sınıf bilincinin etkileme, yönlendirme, harekete geçirme ve örgütlenme gücü henüz zayıftır. Çünkü sınıf bilinci zayıf, sınıf bilinçli proleterler yeterince örgütlü değildir. Sürecin gelişimi karşısında hızlı ve çok yönlü, birden fazla olguyu bir anda düşünebilmeyi, hızlı ve bütünlüklü hareket etmeyi öğrenmeliyiz. Sınıf bilinçli proleterler, bilinçli, bütünlüklü ve ortak hareket etmeye; yetersiz ve zayıf olan sınıf ve parti bilincini güçlendirmeye önem vermeli ve deneyimlerini arttırmalıdır. Parti bilincindeki derinleşme burjuvaziye ve her türden gericiliğe karşı mücadeleyi güçlendirir. Parti bilinci, savaşmanın ve kazanmanın bilincidir. Sınıf bilinçli proleterlerin görevi, kitle hareketlerini, iktidar perspektifiyle etkilemek, yönlendirmek ve örgütlemektir.

Parti bilinci teorimize/stratijimize uygun bir tarzda, kitle eylemlerini, Halk Savaşı'nı ve devrimi örgütlemektir. Atılacak her adımı, örgütlenecek her eylemi politik iktidar perspektifine yöneltmektir. Örgütlenen her kitle eylemi aynı zamanda Proletarya Partisi'nin örgütlenmesine hizmet etmelidir. Parti bilinci, birden kitlelerin öfkesini, uğradığı zulmü, yaşadığı sefaleti örgütlemek için diğer yandan Proletarya Partisi'nin ilke ve kurallarına uygun davranmak, çalışma tarzını öğrenmek ve örgütlemektir. Parti bilinci eleştiri-özeleştirici, demokratik merkezîyetçilik ve kolektivizm silahını doğru, yaratıcı ve geliştirici bir tarzda kullanmaktır. Kitle çizgisini, parti çizgisini derinleştirmek ve geliştirmektir. Proletarya Partisi'nin gelişimi demek kendi iç yasalarına uygun hareket etmek uymak demektir. Sınıf savaşımının yasalarıyla Proletarya Partisi'nin gelişiminin iç yasaları birbirinden kopuk değildir. Birbirleriyle bütünlük içindedir. Proletarya Partisi'nin gelişim yasaları, kitleleri örgütlemenin, eğitmenin ve savaşımın yasalarıyla doğru orantılıdır. Gelişmek, ilerlemek, sıçramalar

yapılmak isteniyorsa toplumun, sınıf savaşımının ve Proletarya Partisi'nin gelişim yasalarına uygun hareket edilmelidir. Dogmatik, yüzeysel öznel niyetlerle olgulara yaklaşarak, gelişim sağlanamaz. Değiştirirken değişmek, gelişirken geliştirmek, öğretirken öğrenmek ilkesine uygun davranılmadığı sürece kitlelerin gerçek, yakıcı, yaşamsal sorunları etrafında örgütlenmesi başarısızdır. Sınıf bilinçli proleterler kendi pratik deneyimlerinden öğrenmeye daha fazla önem vermek zorundadır. Çünkü gerçek ve somuttan

öğrenme kalıcı ve güçlüdür. Somuttan ve gerçekten öğrenme aynı zamanda değişimi ve dönüşümü de sağlar. Pratik sürece katılmadan önceki bilgi ve tecrübemiz zayıf ve yetersiz iken, pratiğe katıldıktan sonra elde edilen bilgi ve deneyim ışığında değişim ve buna uygun dönüşüm güçlü olur. Gelişim bu hatta yürümezse, böyle hareket etmez ise dogmatizmin betonuna çivilenilir. Gelişim donar. İlerleme sağlanamaz.

Kitleleri tanıma, sorunlarını kavrama amaçlı gösterilen yaklaşımda olduğu gibi bir düşüncenin, politikanın kitlelere taşınması ve onların bu politika doğrultusunda eğitilip, örgütlenmesini amaçlayan propaganda çalışmasında izlenmesi gereken yöntemde akıl ve sevgi bağının birlikte kurulması gerekir. Bilinç ve sevginin, akılla gönül bağının bütünleştiği yerde kitle faaliyetlerinde ilerleme sağlanır. Böylece bilinç taşıyıcılar, kitlelerin doğal bir parçası olur. Kitleler, sınıf bilinçli pro-

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

TLELERLE KAZANACAĞIZ!

leterlerde, bilinç taşıyıcı müfrezelerde içtenliği, sıcaklığı ve sevgiyi görmedir. Sadece politikayı, propagandayı taşıyan olarak kalınırsa sadece aklın temsilcileri olarak onların karşısına çıkılırsa bütünleşme sağlanamaz.

YAYIN FAALİYETİ KİTLELERLE BÜTÜNLEŞME ARACIMIZDIR

Kitleleri ideolojik-politik olarak etkileme araçlarımızdan en önemlisi yayınlarımızdır. Bizler stratejik yönelimimiz doğrultusunda halka yönelik politikalarımızı kitle yayınlarımız üze-

zorunluluğuna inandığımız kadar onların dönüştürülme gerçekliğine de inanan insanlarız. Bu sebeple faaliyetimizi geliştirecek ve genişletecek yaratıcılığa, üretkenliğe dair yorulmayan her kafa yapısı zaafıdır. Kitleyle her temasımızda çaldığımız kapıları bir bir arttırmayı hedeflemeliyiz. Var olanla yetinme hali tembellekten melun ideolojik bir hastalıktır. Gündelik yaşamın getirdiği bir dizi uğraşın ardına sığınıp kitlelerle ilişkilene(men)menin nedenlerini öncelikle kendimizi ve gündelik yaşantımızı disipline edemememizden

aramalıyız. Gelişimimiz için sistematığı oturtulmuş okuma programları oluşturmalı, düşünsel faaliyetleri arttırmalı, kitlelerle ilişkilerimizi her defasında daha da nitelikli hale getirmeli ve kitlelerden kitlelere şiarını gerçek anlamıyla yaşamımızın bir parçası haline getirmeliyiz. Elbette yayınlarımızı salt kitleyle ilişkilene aracı olarak görmekten kaçınmalı; kendi gelişimimiz ve kolektifimizin gelişimi adına eğitimimizin ve kendimizi disipline etmemizin de bir aracı olarak görmeliyiz. Gerek okuma faaliyetleri, düşünsel üretimleri gerekse de kitle faaliyetlerinden öğrendiklerimiz ışığında tüm yoldaşlarımız yayınlarımızı beslemeyi bir görev olarak bilmelidir. Tüm faaliyet alanlarında olduğu gibi yayın faaliyetinde de kolektif

çalışmanın ürünü olan süreçler, üretim niteliğini artırır özelliktedir. Kitlelere sesimizi duyurabildiğimiz yayınlarımızı bu bilinçle ele alıp, sorumluluklarımızı gün be gün hatırlamalıyız.

Sınıf mücadelesi toplumsal yaşamın cereyan ettiği her alanda hayat bulmaktadır. Bizler devrim mücadelesini salt gündelik hayata sıkıştırdığımız "görevler" odaklı ele alırsak dünyayı iğne deliğinden gördüklerimizden ibaret zannederiz. Yaşam denilen serüven çok boyutlu ve çok ölçeklidir. Ulaşabildiğimiz her alanda bizleri bekleyen görev ve sorumluluklarımız vardır. Faaliyetlerimizi tek tek etki alanımız içerisindeki ilişkilerden doğru ele alırsak, burada kolektifin bütününe sirayet eden bir durağanlık -hatta gerileme- ile karşı karşıya kalırız. Devrimci pratiklerimiz ancak üretimimizi sürekli hale getirdiğimizde yaşam bulur. Durağanlık, bizleri günden güne çürüten ve zamanla öldüren bir hastalıktır. Hareket

varsa yaşam vardır. Yaşamın olduğu her alanda devrimimizin görevleri vardır. Bu bilinçle hareket ettiğimizde kolektif üretimimiz nitelik kazanacak ve dolayısı ile sınıf mücadelesine ivme kazandırılacaktır. Kolektifimizin kitlelerdeki yüzü olan yayınlarımızın sahiplenilmesi, beslenmesi ve daha fazla kitleye ulaştırılması bu anlamıyla çok önemli bir yerde durmaktadır. Unutulmamalıdır ki bu görevi yerine getirmeyen her yoldaşımız kolektifin sesini en geniş kitlelere ulaştırmaktan mahrum bırakıyor demektir.

Sınıf bilinçli proleterlerin her koşulda temel görevi, Proletarya Partisi'ni geliştirmek ve korumaktır. Bu görev ancak bilinçli, örgütlü ve iradi bir çabanın sonucunda somutluk kazanır. Devrimin ve örgütlemenin temel konularında doğru bir bilgilenmeyle, devrimci pratik somut kazanımlar elde eder.

KİTLE ÖRGÜTLERİNİ DEVRİMİN OKULLARI HALİNE GETİRELİM

Kitleleri ideolojik-politik açıdan etkileme ve devrimci mücadeleye kanalize etmede en temel araçlardan biri kitle örgütleri ve sendika örgütleridir. Toplumsal çelişkileri bilinçli sınıfsal bir zemine çekmede, kitlelerin ekonomik-demokratik temelli mücadelesini iktidar mücadelesine tabi kılmada parti dışı örgütler önemli bir yerde durur. Kitle örgütlerini KP'nin ideolojik-siyasi hattına uygun bir mücadele zemine taşımak her komünistin görevidir. Bu görevin gerçekleşebilmesi için komünistlerin kitlelerin ekonomik-demokratik mücadelesiyle ilişkilene ve kitle örgütlerinde çalışması gerekir. Kitle örgütlerini, devrimin okulları haline getirebilmek için bu zorunludur.

Kitlelerle doğrudan temas kurmadan, onların içerisinde manevi bir güç haline gelmeden komünistlerin kitlelere yön verebilmeleri mümkün değildir. Kitleleri doğru siyasete kanalize edebilmenin, kitle örgütlerini KP'nin ideolojik-siyasi açıdan yetkin bir perspektif ve emek sorunudur. Bugün devrimci militanlığın en zayıflayan yönlerinden biri de burasıdır. Kitle çalışmaları her zaman yoğun bir emek ve fedakarlık üzerine kurulur ve ancak bu sayede başarılı olabilir. Kitlelerle gününbirlik ve geçici kurulan ilişkilerin devrimci çalışmaları sağlam ve sürekli bir zemine taşınması beklenemez. Stratejik yönelimlerden, taktik politika ve planlardan

kopuk bir çalışma, nicelik bakımından kayda değer gelişmeler kaydetse de kitlelerle sağlam ilişkilere dönüştürülemediğinde harcanan emek 'boşa' gidecektir. Yani devrim mücadelesinin kalıcı bir mevzisine dönüştürülemez, KP'yi güçlü kılan bir örgütlenme biçimine kavuşmayacaktır. Bunun sağlanabilmesi kitle çalışmalarının kurumsallaştırılması, kitle örgütlerinde ideolojik-siyasi hakimiyetin kurulması gereklidir.

KP, kitle örgütlerinde ve sendikalarda yürüttüğü çalışmalar dışında ihtiyaç dahilinde yarı-legal kitle örgütlenmelerinin oluşumuna da önayak olabilir. Ülkemizin faşist yapısı ve halkın mücadelesi ve örgüt geleneğindeki gerilik, KP'ye kitle örgütlerinin kurulması ve geliştirilmesinde önemli görevler yükler. Faşizmin yasalar ve zor yoluyla legal-demokratik mücadeleyi, sendikaları ve kitle örgütlerini baskıladığı koşullarda ve özellikle kitle hareketlerinin geliştiği dönemlerde, yaygın ve bilinen kitle örgütlerinin dışında kuruluşuna KP'nin önderlik ettiği yarı-legal örgütlenmeler de kitle mücadelesinde önemli bir işlevi yerine getirir. KP'nin devrimci çalışması, her biri farklı bir işlevi yerine getiren birçok kitle örgütündeki çalışmalarla güçlendirilmek zorundadır. Mücadele, KP'nin öncü örgütlenmesi dışında bu örgütlenme ağıyla örülemediğinde KP'nin gelişimi ve korunması da mümkün olmaz.

Yayın faaliyeti ve kitle örgütlerindeki faaliyetler açısından örnek verilen kitlelerle bağ sorunu mücadelenin her bir alanı ve başlığı için ayrı ayrı genişletilebilir bir içeriktedir. Devrimci faaliyetin bugünkü gerçekliğinde benzer sorunları ve çözüm yöntemlerini tartışmak gereklidir. Bu tartışmanın odaklanacağı nokta ise doğru bir kitle siyasetinin geliştirilmesi, kitlelerden kitlelere anlayışına somutluk kazandırılmasıdır. Faşizmin baskılarının her türlü mücadeleyi körelten etkisine karşı KP'ye ve devrimci mücadeleye nefes aldırabilmenin, onu her şart altında ileri taşıyabilmenin yolu biçimler değişse bile kitlelerle ilişkilerin güçlendirilmesinden geçmektedir. Ne faşist baskılar ne de gizlilik şartları kitlelerle ilişki kurmanın önünde engel değildir. Her bir komünist ve devrimci zorlu koşullarda dahi kitlelerle bağlarını canlı kılabilmeli, onlar içerisinde KP'yi ve onun ideolojik-siyasi etkisini örgütleyebilmelidir.

GELECEĞİ KAZANMAK İÇİN HALK GENÇLİĞİNİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİNİ İNŞA EDELİM!

“Gençlik gelecektir” sözünü sıklıkla duyar, kullanıldığını tanık oluruz. Kulağımızın bir hayli aşına olduğu bu kavramlara yüklenen anlam kimin söylediğine bağlı olarak farklılık göstermektedir. Burjuva-feodal düzen gençliğe yönelik sınıfsal bir tanımlama yapmayarak belirli bir yaş aralığında kategorize etmektedir. Bu genel tarifile nüfusun büyük bir çoğunluğunu oluşturan gençlik kitlesi burjuva feodal-düzenin “ilgi odağı” durumundadır. Bu ilginin nedeni gençliğin taşıdığı dinamizm ve potansiyelden kaynaklıdır. Sömürü sisteminin ayakta tutulmasına tahvil edilecek bu dinamizm burjuva-feodal düzenin ve egemenlerin iştahını kabartan bir potansiyele sahiptir. Egemen sınıfların gençlik ve gelecek tasavvuru bu nedenledir ki sömürü sisteminin geleceğiyle yakından ilişkilidir. Genç ve dinamik bir nüfusa sahip olmakla her fırsatta övünen egemen sınıfların gençliğe vadettiği sadece işsizlik ve geleceksizliktir. **Sömürü sisteminin geleceği; gençliğin geleceğinin karartılmasına kodlanmıştır.**

GENÇLİK GERİCİ FAŞİST EĞİTİMİN KISKACINDA TEK TİPLEŞTİRİLİYOR!

Gençliğe yönelik yapılan onca güzelleme, geleceğin temsilcisi ve koruyucusu olacağına dair söylenenlere rağmen en fazla yok sayılan, oyalanan ve üzerinde oynanan sosyal kesimdir. Gençliğe gelecekle yüklenen “güzide” anlam geleceksizlik kapsamında çıkışsızlığa mahkum edilmektedir. Gençliğin ileriye, geleceğe doğru belirlenmiş rotası doğal işleyişin zorunlu bir basamağı olarak karşımıza çıksa da egemen sınıflarda temsil bulan “eski” kilitlerle kapılar sıkı sıkıya kapatılmıştır. Gençliğin nasıl bir geleceğe sahip olacağı, bu geleceği belirleyecek sacayaklarının neler olacağı burjuva-feodal sistemin egemenliğinde belirlenmeye çalışılmaktadır. Bu sacayaklarından başat olanı gerici faşist eğitim tezgahının tüm işlevselliğiyle çalıştırılması ve kullanılmasıdır. Burjuva-feodal sistem; sınıf çıkarlarına hizmet edecek, boyun eğecek, sorgulamayacak ve itaatkar olacak tipte insana ihtiyaç duymaktadır. Gerici faşist eğitim sistemi bu insan tipinin yaratılmasını da adeta tor-na işlevi görmektedir. İlköğretimden başlayarak üniversiteye kadar resmi

ideolojinin ve resmi tarih anlayışının tam bir kuşatması altında tek tipleştirilmeye çalışılan genç nüfus sömürü çarkının uysal köleleri, düzenin sadık koruyucu ve kollayıcıları olmaya hazırlanmaktadır. Gerici faşist eğitim politikasının tamamlayıcı unsurları olarak tarikat ve cemaat okulları, der-shaneleri, yurtları, kuran kursları halk gençliğinin kuşatılması -

sında önemli roller üstlenmektedir.

Eğitim politikasının tüm bu gerici faşist karakterine, sömürü sisteminin ihtiyaçlarına cevap olacak şekilde kurumsallaşmasına rağmen okulların, öğrenimini yarıda bırakan, üniversiteye giremeyen milyonlarca çocuk ve genç bulunmaktadır. Ülkemizde yaşanan yoksulluğun, açlığın, işsizliğin doğrudan sorumlusu ve yaratıcısı olan egemen sınıflar gençliği en temel haklarından; bilimsel eğitim, güvenli iş ve gelecekte mahrum bırakmaktadır. Gençliğin okul sıralarında, üniversite amfilerinde olmasıyla, atölyede, sanayi sitelerinde ucuz iş gücü ya da işsiz yığınlar olması arasında esaslı bir ayırım yapmayan, sorun görmeyen egemen sınıflar tüm politikalarını burjuva feodal egemenliğin itirazsız kabul edilmesi üzerine oturtmaktadır.

GENÇLİKLE GELECEK ARASINDA YÜKSELEN DUVAR MÜCADELEYLE YIKILACAK!

Gelecek olan, hayatın kendisi ve en dinamik öznesi durumundaki gençlik çok yönlü yozlaştırma ve yabancılaştırma politikasının hedefi olmaktadır.

Gerici faşist eğitim sistemi gibi yozlaştırma ve yabancılaştırma politikası -

kumardan, uyuşturucuya kadar oldukça geniş yelpazede burjuva-yoz alışkanlıklar kazandırılmaya, “cömertçe” sunulmaya çalışılır. Gelecekte kopartılan, tüketici ve asalak bir konuma taşınan, sorunlarından uzaklaştırılan gençlik, kendisine ve geleceğine adım adım yabancılaştırılmaya başlar.

UYUŞTURUCU ÇETELEŞME GENÇLİĞİN ÜZERİNE ATILAN BİR AĞDIR!

Halk gençliğinin üzerine bir ağ gibi atılan, kullanımı her gün daha fazla yaygınlaşan bonzai, esrar vb. türü uyuşturucu madde kullanımı da burjuva feodal düzenin yarattığı başka bir bataklık durumundadır. Uyuşturucu kullanma yaşının her geçen gün düştüğü, bağımlılığın ve ölümlerin arttığı tablo bataklığın gün be gün genişlediğinin göstergesidir. Özellikle bonzai türü sentetik uyuşturuculara erişimin ucuz ve kolay olması, piyasalaşması daha geniş gençlik kitlesini bataklığa çekmenin, dolayısıyla kontrol etmenin aracı olmaktadır. Geleceksizliğe, işsizliğe, çıkışsızlığa mahkum edilen gençlik uyuşturucu ve çeteleşme bataklığının tuzağına çekilmeye, itilmeye “hazır konumuyla” kolay para kazanmanın, günü birlik yaşamın peşinde koşmaktadır. Çeteleşme ve mafyalaşmanın hakim sınıf klikleri tarafından yeniden palazlandırıldığı, “Çukur” ve türevi dizilerle de reklamının yapıldığı, içeride ve dışarıda yeni roller biçildiği bugünlerde gerici faşist örgütlenmelerin sistemli olarak gençliğe adres gösterilmesi boşuna değildir. Faşist diktatörlüğün yüzüne örttüğü peçeye ihtiyaç duymaksızın geliştirdiği saldırganlık, etrafında faşist militarist örgütlenmelerin “huzura” çıkmasına, boy göstermesine uygun bir iklim yaratmıştır. Köpürtülen ırkçı ve şoven politikalarına dolgu malzemesi olarak kullanılan halk gençliği burjuva feodal sistemin bekası için bu faşist örgütlenmelerin etrafında tahkim edilmeye çalışılmaktadır. Tarihin tekerleğini ileriye doğru çevirmede militan roller üstlenen gençlik toplumsal, siyasal atmosferin yoğunlaşmaya başladığı dönemlerde egemenlerin sınıf çıkarlarına koşularak en ön saflarda kullanılmaya çalışılmıştır. Nazi Partisi’nin 1920’lerden itibaren propaganda ve ajitasyonunu özel olarak ulaştırdığı

kası

da ege-

men sınıflar

tarafından bilinç-

li ve planlı şekilde uygu-

lanmaktadır. Burjuva-feodal düzenin egemenliği gençliği tüm araçlarıyla bir ahtapot gibi sarmış durumdadır. Hayatın her alanında, okulda, atölyede, sokakta egemen olan kültür, ideoloji ve politika burjuva medya vasıtasıyla gençliğe zerk edilmektedir. Böylelikle gençliğin ileriye ve geleceğe için olan özellikleri en başından törpülenmeye, köreltilmeye çalışılmaktadır. **Burjuva-feodal sistemin egemenliğinde gençliğin umutsuzluğa, karamsarlığa, çıkmaza sürüklenmesi yönetilmeleri bakımından zorunludur.** Hayatı, içinde yaşadığı toplumu sorgulaması, gerçek sorunlarının farkına varması, gelecek düşü kurması istenmez. Bunun için gençlikle gelecek arasında sadece mücadeleyle yıkılacak yüksek duvarlar inşa edilir. Eğlence kültüründen, arabeske, futboldan, içkiye,

Alman gençliği Hitler faşizminin en fazla destekleyicisi olmuş, en fazla üyesini gençler arasından toplayabilmiştir. Bunun ırkçı faşist bir eğitimle sağlandığı, özel bir programla yaşama geçirildiği bilinmektedir. ırkçı şoven politikaların Kürt düşmanlığı üzerinden katliama dönüştürüldüğü, baskı ve sindirmenin eşine az rastlanırlıkla sürdürüldüğü ülkemizde yaşananlar Hitler faşizminin uygulamalarını aratmayacak özelliktedir. Burjuva feodal sistemin bir avuç komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının egemenliğine dayandığı ülke gerçekliğinde yoksul ve geleceksiz milyonların yarı gövdesini oluşturan gençliğin kontrol altında tutulması, uyutulması ve egemen sınıf çıkarları için kullanılmak istenmesi sadece bir korkunun ürünüdür.

"BÜYÜK, BİZ DİZ ÇÖKTÜĞÜMÜZ İÇİN BÜYÜK GÖRÜNÜR. AYAĞA KALKALIM!" (LARKİN)

Coğrafyamızda gençliğin bütün sosyal kesimleri hakim sınıfların sömürü ve baskı politikalarından payına düşeni fazlasıyla almaktadır. Eğitim, iş ve güvenli gelecek gibi en temel haklarından yoksun şekilde sömürünün, yoksulluğun sefaletin içine doğan milyonlarca genç yaşamın bu çıplak gerçeğinin mirasçısı, sürdürücüsüdür. Eğitim hakkı elinden alınanların, okulla hiçbir ilişkisi olmayanların 2 milyonu aşkın oranı, sömürü zincirine eklenen çocuk işçilerin oranıyla at başı gitmektedir. Ülkedeki işsizlik oranı içerisinde en yüksek dilimi oluşturan genç işsizliği %20'lerde, genç kadın işsizliği ise %27 ile daha yüksek rakamlarda seyretmektedir. DİSK-AR'ın TÜİK verilerine dayandırdığı işsizlik rakamlarının açıklanandan daha boyutlu olduğu ise göz ardı edilmemesi gereken bir durumdur.

Genel işsizlik tablosunun en büyük gövdesini oluşturan genç işsizlerin, düşük ücretle sömürü zincirine eklenen işçi gençliğin sorunları geleceksizlik düğümünde birleşmektedir. Yine öğrenci gençliğin eğitim sisteminin gerici faşist karakterinden kaynaklanan sorunlarına eşlik eden giderek paralı ve pahalı hale getirilen beslenme, barınma ve yüksek öğrenim harçları geleceksizlik düğümüne eklenen sorunlar olmaktadır. Her yıl değişen sınav yöntemiyle, sınırlı zaman içinde yapılan bir sınavla gençlik "geleceğini" belirlemeye mahkum edilmektedir. Akademik, demokratik, bilimsel ve özerk eğitimden uzak, polis ve özel güvenliğin işgali altında tutulan üniversiteler; faşist YÖK yasalarıyla yönetilmekte, öğrenciler, akademisyenler her an soruşturmalara, cezalarla okuldan uzaklaştır-

mayla yüz yüze kalmaktadır. Faşist saldırılara, baskı ve yasaklara karşı öğrenci gençliğin parasız, bilimsel, demokratik ve anadilde eğitim talepli sürdürdüğü mücadele devlet terörünün değişmez adresi ve hedefi durumundadır. 70 bin öğrencinin hapisanelerde tutsak bulunduğu, yargılamaları devam edenlerle birlikte sayının 100 bine dayandığı vahim tablo egemen sınıfların gençliğe vadettiği "geleceğe" en iyi örneği oluşturmaktadır. Üniversitelerin halkın, işçi sınıfının bulunduğu alanlardan uzak yerlere kurulması, bölünerek türetilmesi, OHAL altında baskı ve devlet terörünün üniversite öğrencilerine ve akademisyenlere nefes almayı yasaklayacak düzeyde yönelmesi sorunları ve mevcut tabloyu daha da ağırlaştırmaktadır.

Burjuva feodal sistemin, enerjik kuşakları dolaysız baskı ve yasakların hedefi haline getirmesinin cezalandırmasının arkasında gençliğin gündüne güne ağırlaşan, çözüm bekleyen sorunları durmaktadır. Egemen sınıfların bütün kuşatma ve karatma politikasına rağmen torna tezgahına sığmayan, tek tipleşmeyi reddeden, taleplerini yükselten bir gençlik mücadelesi bulunmaktadır. Genç kuşaklar üzerine "inşa" olan ülkemiz devrim mücadelesinin yarattığı köklü gelenek ve deneyim; 68'den 71'e ve günümüze taşınan kavga ve direniş ruhu, kesintisiz mücadele pratiği faşist diktatörlüğün süregelen korkusu olmaktadır. Gezi ile birlikte isyana duran milyonlarca işçi, emekçi ve öğrenci gençliğin korku duvarlarını yıkan mücadeleye ortak olması bu korkuyu güncel tutmaktadır. Kürt ulusal mücadelesinin direngen, kararlı ve cesaretle ileri atılan gövdesini oluşturan Kürt gençliğin mücadelesinin her alanında direnişe yönelmesi yine bu korku sahiplerinin uykularını kaçırılmaktadır. İşçi ve işsiz gençliğin, genç kadınların, Alevi gençliğin, ezilen, horlanan gençlik yığınlarının mücadelesi isteği, biriken öfkesi her gün biraz daha gün yüzüne çıkmaktadır. Halk gençliğin üniversitelerde, işyerlerinde, sokaklarda süren mücadelesi, direncini ve varlığını sürdürmesi egemen sınıfların daha fazla baskı ve şiddeti çağırmasını beraberinde getirmektedir. Egemenler açısından siyasi ve ekonomik kriz cereyanında daha

fazla baskı ve şiddetin çağırılması tercihten öte bir zorunluluk olmaktadır.

Hakim sınıfların sarıldığı devlet terörüne, gözaltı, tutuklama ve katliamlarına kaynaklık eden korkuyu büyütmenin yolu halk gençliğinin örgütsüzlük ve dağınkıllık üzerinde toplanan sorunlarına, açmazlarına çare olmaktadır. Başkan Mao "egemenlerin korkutucu silahlarıyla çok güçlü göründüklerini, ancak korkulması olmadıklarını, çünkü rüzgar ve yağmur karşısında bulunan bir kağıt gibi durmadıklarını, kısa sürede içerisinde çözüldüklerini" söyler. Öyleyse yapmamız gereken, "rüzgarı çıkarmak, yağmuru yağdırmak" olmalıdır.

GENÇLİK SADECE GELECEĞİN DEĞİL BUGÜNÜN DE ÖZNESİDİR!

"Gelecek gençliğe aittir. (...) Bu doğrudur, fakat tamamen doğru değildir. Bana göre bizim demokratik, yurtsever, emeksever gençliğimize bugün de ait olmalıdır. Bu ise iki şeyi denkleştirmek demektir. Gençliğimizin her konuda gelecek için hazırlanması ve şu anda çalışması, (...) Üniversitede, fabrikada, imalathanede, ovada öğrenme duygusunu yükseltme, artırma işi aynı zamanda şimdi, şundaki dönemde yaratıcı emekle birleştirilmedir." (Gençlik Üzerine, Georgi Dimitrov)

Gençlik sadece geleceğin değil bugünün de öznesi ve sahibidir. Burjuva-feodal sistem tarafından gençliği "öldürülen", dinamikleri köreltilen, ayakları üzerinde duramayacak bilinçten ve iradeden yoksun bırakılan gençlik, her türlü saldırı politikasına, sömürüye ve yönlendirmeye açık hale getirilmektedir. Politikadan, siyasetten uzak tutulan, topluma, kendisine, sorunlarına yabancılaştırılan, fikirlerine, davranışlarına güvenilmeyen gençlik yaşam içerisinde ötekileştirilerek yok sayılmaktadır. Ucuz iş gücü, ırkçı-şoven politikaların dolgu malzemesi, seçimlerde oy deposu olarak kullanılmaya çalışılan halk gençliği en çok seçim dönemlerinde hatırlanmaktadır. Hakim sınıf kliği AKP ve küçük ortağı MHP'nin halkın gündemine soktuğu 24 Haziran seçimleri büyük burjuva partilerin gençlere yönelik vaatlerinin havada uçtuğu kampanyalara sahne oldu. Milletvekili seçilme yaşıyla ilgili dü-

zenleme yapılmasının yanında ülke yönetiminde "söz sahibi" olmaları için meclis kapısı aralanan gençlere seçim meydanlarında göz boyayan vaatler sıralandı. Seçim meydanlarında tutulamayacak, tutulmayacak vaatlerde bulunup seçildikten sonra unutulması burjuva feodal partilerin geleneğidir. Gençliğin burjuva-feodal partiler tarafından bu denli markaja alınması, seçim-sandık tezgahına alet edilmek istenmesi sisteme duyduğu hoşnutsuzluğun çığ gibi büyümesinden kaynaklıdır. Gençliğin burjuvazinin politikayla kirlenmeye maruz bırakılması yeni keşfedilen bir şey olmasa da yeniden işe yarayacağı öngörülmektedir. Sistemin egemenliğinde gençlik geleceksiz, çıkışsız ve karanlığa mahkum durumdadır. Sorunlarının çözümü; bataklığa çekildiği, boğulduğu burjuva-feodal düzende değil, Demokratik Halk Devrimi'ndedir. Geleceği bugünden başlayarak özgürleştirecek, halk gençliğine gerçek kurtuluşun yolunu gösterecek Militan Bir Devrimci Gençlik Hareketi'nin yaratılmasındadır.

HALK GENÇLİĞİNİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİNİ İNŞA EDELİM!

Halk gençliği burjuva feodal sistemin saldırı politikalarına tümüyle sessiz, tepkisiz, olaylardan ve gelişmelerden kopuk, fikirler karşısında donuk, refleksten yoksun değildir. Liselerde, üniversitelerde, sokakta, işyerlerinde işçi, emekçi, öğrenci gençlik yaşamının içinde, direnişin ve mücadelenin ön saflarındadır.

Egemen sınıfların saldırı politikalarının gençlik üzerindeki yıkıcı etkisi halk gençliğinin örgütsüzlüğü, mücadelesinin kendiliğindenci özelliğinden kaynaklıdır. Örgütsüzlüğü örgütlülüğe çevirmek, kendiliğindenciliği, dağınkıllığı planlı-programlı faaliyetle alt etmek, mücadelenin rotasını, nihai hedeflerini somut ve berrak şekilde netleştirmek öncelikli olmalıdır.

Tarihin tekerleğini ileriye doğru çevirmede üstlendiği rol ve sorumluluk halk gençliğini "göksel" güçlere sarılmaksızın kendi gücüne, dinamiklerine yaslanarak geleceği inşa etmeye, örgütlü mücadeleye yönelmelidir. Bunun için halk gençliğinin suyu kaynağından içmesi, MLM'nin bilimsel cephaneliğini kuşanması, fırtınaya göğüs gerecek, yolunu, yönünü kaybetmeyecek devrimci pusulayı eline alması gereklidir. Stalin yoldaşın işaretiyle Komünist Partisi'nin yedeği Komsomol halk gençliğinin sınıfsız, sömürsüz toplumu, geleceği, eşit, özgür, adil bir yaşamı inşa etmesinin biricik silahı olamaya devam etmektedir.

KADININ ÖZGÜRLÜĞÜ HALK SAVAŞI'NDADIR!

Kadının toplumdaki rolünün yitirilmesi ve bu rolünün tekrardan elde etmesi mümkün olmamıştır. Rolün yitimi kadın üzerinde-bilincinde ya kanıksanır olmuştur ya da özgürlük yanılısamlarıyla sınırlı kalmıştır. Nihayetinde her iki durumda toplumdaki statüsünü kazandıramamıştır. Bu durum kadının kölelik/boyunduruk durumunu daha katmerli hale getirmiştir. Kadının durumundan hoşnutsuzluğu kaderciliğe havale ederek zincirin halkalarını daha da arttırmıştır. Kimi dönemlerde kaderciliğe karşı koyuş “giyotine gitme hakkı varsa söz söyleme hakkı vardır” çıkışıyla seçme-seçilme, eğitim, kısmi anlamda söz hakkını elde etse de kadının mevcut durumu korunarak biçimsel haklar verilmiştir. Ne yazık ki biçimsel değişiklikler kadını özgürlük yanılısamlarına sağlamaktan ileri götürememiştir. Ne ekonomik bağımsızlığını elde eden, üretime giren kadın özgürleşmiş ne de eğitim hakkını elde ederek en iyi okullarda okuyan “kültürel” olarak gelişen kadın... Ya da “kadın erkek eşittir, ev yaşamında aynı işleri yaparak özgürleştik” diyenler...

Kadın; özgürlüğü, eş, baba, abi, aile baskısından kurtulmak olarak görüp ayrıldığında ise toplumdaki baskılanmayla karşılaştı. Fabrikada, okulda, sokakta, sendikada vs. Kadın; bu baskılanmanın sadece aile ile sınırlı olmadığını toplumdaki gelenek görenek davranış biçimlerine yansıdığının farkına varır. Bu farkındalık kadını özgürlük arayışlarına iter. Sadece bireysel özgürlük sağlanamayacağı toplumun kurtuluşuyla elde edeceğini tarihten, sınıf mücadelesinden öğrenir/öğretir.

Toplumun özgürleşmesi kadının özgürleşmesi ile iç içedir. Erkek her ne kadar özgürlük yanılısaması içerisinde olsa da esasta kadının köleliği kadar erkeğin de kölelik durumu vardır. Bu anlamda kadının özgürleşmesi aynı zamanda erkeğin de özgürleşmesini sağlayacaktır. Erkek egemen sistem, cinsler arasındaki çelişkiyi derinleştirerek, üstün cins erkekle, ezilen cins kadın karşı karşıya getirerek sorunun kaynağını ezen sınıfın ideolojisine değil cins ideolojisine indirgemektedir. Bu durum kadın ve erkeğin birlikte mücadele etmesinde

ve okun gerçek hedefe yöneltmelerini engellemektedir. Kadının özgürlük arayışları çetrefillidir. Bir çok engelle karşılaşır. Bu engellerden kurtulmak için başta sistemden kopuşu sağlamalıdır. Bu da sınıf mücadelesinin engin denizine atılmakla mümkündür.

Kölelik zincirinden sıyrılarak mücadeleye içerisinde yer alan kadınlar sadece bununla yetinebiliyor. Mücadele içerisinde yer alması ileri-olumlu bir adımken ne yazık ki ileri taşımada ve özneleşmede daha geri bir duruş sergilenabiliyor. Çünkü erkek egemen ideolojinin etkileri kadının üzerindeki geleneksel kadın kimliğini koruma meselesi kadın tarafından kanıksanır bir durum olmuştur. Bu durum da kadının mücadele içerisinde aktif-özne olmasına engel olmaktadır. Her bir kadın yoldaşın sınıf mücadelesindeki adımlarını hızlandırması ve özneleşmede cüretli olması onun kurtuluşuna/özgürlüğüne giden yolda başat görevlerinden biridir.

Bu adımları hızlandırmanın/özneleşmenin temel noktalarından biri de kadınların Proletarya Partisi önderliğinde sürdürülen Halk Savaşı'na katılımıdır. Kadınların sadece savaş içinde yer almayla yetinmeyip savaşın uygulayıcıları-uygulatıcıları durumuna gelebilmeleri de önemlidir. Savaşan kadın özgürleşir. Savaşın içinde hem sınıf düşmanlarına karşı savaşırken aynı zamanda içte de geleneksel, erkek egemenliğe karşı savaşım yürütür. Bu savaşım kadının bilincinde değişimler yaratır. Devrimci kadın yeni toplum demektir-yeni insan demektir. Devrimci kadın bilinç, irade, özne, özgür insan demektir. Bu yüzden kadının kurtuluşu aynı zamanda insanlığın kurtuluşudur. Yürüttüğümüz sınıf mücadelesi Halk Savaşı'ndan bağımsız ele alınamaz. Kadının Halk Savaşının içerisinde yer almasının önemi burada yatmaktadır. Bu önemi bilince çıkarmak, KP ile bütünleşmek, sınıf mücadelesinde ve Halk Savaşı'nda özneleşmek/önderleşmek en önemli görevlerimizdir.

(Bir YDK'lı)

MÇD Kadın Komisyonu'ndan film gösterimi

İSTANBUL- Munzur Çevre Derneği (MÇD) Kadın Komisyonu 18 Kasım Pazar günü, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele günü kapsamında Diren (Suffragette) filminin gösterimini yaptı. Film gösterimine kadınların ilgisi yoğun oldu.

Devrim ve demokrasi şehitleri şahsında yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan film gösterimine Munzur Çevre Derneği üyesi sanatçı **Pınar Aydınlar** ve sanatçı **Yıldız Arslan** katıldı. MÇD Kadın Komisyonu'nun “**25 Kasım, Kadına Yönelik Şiddete Karşı Dayanışma ve Mücadeleyi Yükselttiğimiz Gün Olsun!**” şiarı ile gerçekleştirdiği film gösteriminde ilk olarak MÇD Başkanı **Hatun Esen** söz aldı. Kadınların bedenine, emeğine ve yaşam alanlarına yönelik saldırıların kol gezdiği, her gün onlarca kadının erkek şiddeti sonucu katledildiği, OHAL ile birlikte kadınlara ve kadın mücadelesine dönük ciddi saldırıların hayata geçirildiği süreçte bir arada olmanın ve dayanışmanın önemine değinen Esen, “*Değişime önce kendimizden başlamazsak dünyayı değiştirme iddiamızın ayakları yere sağlam basmaz. Biz değişeceğiz ki dünya değişsin. Biz geliştireceğiz ve bilinçleneceğiz ki özgürlük mücadelemiz sonuç bulsun*” diyerek kadınların bilinçlenmesiyle ve örgütlü mücadeleye katılmalarıyla dünyanın değişeceğini dile getirdi.

DİREN (SUFFRAGETTE): “MÜCADELEDEN ASLA VAZGEÇME”

İngiltere ve Amerika'da 1980'lerde insanca çalışma koşulları ve oy kullanma hakkı için bir araya gelerek mücadele eden kadınların direnişini anlatan Diren filmi ise bütün kadınlara “Mücadeleden asla vazgeçme” mesajı verdi.

Filmin gösteriminin ardından yapılan açık kürsüde ilk olarak söz alan Pınar Aydınlar ise, kadın dayanışmasının çok önemli olduğunu, bugün dünyanın dört bir yanında zulmün ve saldırıların devam ettiğini ve bu zulme kadınların örgütlü bir mücadele ile karşı koyacağını vurguladı. Hapishanelerde bulunan tüm tutsak kadınları ve yaşamın her alanında direnen kadınları selamlayan Aydınlar “Kadın dayanışma ve mücadelesi olmadan özgürlük mücadelesi olmaz” dedi.

Devamında söz alan bir kadın ise filmi izlerken bugünü yaşadığını vurgulayarak: “*Devletin kadınlara yönelik sistematik bir şekilde uyguladığı ekonomik, psikolojik, toplumsal ve feodal saldırıların hepsini gördük bu filmde. 138 yıl önce yapılan saldırılar da kadın direnişi de aynı. Kadınlara sürekli direnin mesajı veriyor direnişçi kadınlar ve bedel ödüyorlar. Bugünde bedel ödeyen kadınlar ve “direnin” mesajı veren kadınlar gibi*” dedi.

Açık kürsünün ardından etkinlik 25 Kasım'da yapılacak olan eylem alanlarında buluşmak üzere alınan kararlarla son buldu.

Öngörü Olayların Doğru Tahlilleriyle Mümkündür

Eğer siyaset yapılmak isteniyorsa, olguları tespit ve/veya tahlil ile “ne”, “nasıl oldu” sorularına cevap aramak, sadece bununla yetinmek, alınacak pratik tavrı buna münasip belirlemek siyasete dairdir fakat pratiğini de bu bağlama hapseden bir siyasettir. Bu yaklaşımın doğası her defasında sonuçtan hareket etmek mecburiyetine düşeceğinden hedefe yönelik süreçlerin ardında kalır ki bu da hedefin uzaklaşması anlamına gelir.

Olguların geleceğine yönelik “nereye gidilecektir”; ona müdahale etmek bağlamında “nasıl hareket etmek gerek” sorularının cevabına dair öngörüler, siyaset felsefesi bağlamında belirlenmezse sezgilerle veyahut akılcılıkla süreçlerin yakalanması ya da sadece pusulasız pratikle süreçlerin; süreçteki problemlerin lehte çözümünün gayreti siyaset etmek zannedilirse de esasen o anlamı taşımaz. Ortaya çıkanın anlamı dogmatizm ve onun kardeşi ampirizmdir ve de bu güne kadar bu anlayış biktırıcı mahiyette defalarca test edildi ve bütün acı testlerde ibre aleyhimize sonuçları gösterdi.

Sonuçtan hareket etmek geç kalmaktır. Daha önce ikaz edilmiş olmasına rağmen olcaıkları beklemek kadar tehlikeli bir saçmalık var mıdır? An gelip her şey olup bitince ve ispatlandığında her şey için geç kalınmış olmayacak mıdır? An’da hapsolup sonuçtan hareket ederek öğrenmek her anlamda bol zayıyatı olan, pahalı bir öğrenme yöntemidir. Siyaset felsefesi bilinmediğinde bu neticeler bitmez bir döngü olarak hakim olup ve muhataplarını hırpalayıp nihayetinde bitirecektir. Muhatabın devrim iddiasının haybeve olduğunu ispat edecektir.

Elbette olguları tespit ve tahlil etmek, doğru yöntemle yapıldığında müthiş bir cephanedir. Bunu anlamlı kılacak olan bu cephanenin devrimci öngörüye dönüşme şartıdır. Siyaset yapmak budur. Aksi halde Platon’un diyalogundan öteye gidilemez.

Siyaset kültürsüzlüğü, siyasal uka-

lalıklı olguların genel görünümünü genel söylemlerle betimleyerek sözümona belirlenimleri siyaset yapmak/zannetmek dogmatizmdir. Farklı olguları aynı süreç içine sokarak, tekmiş gibi görerek tek siyasi belirlemeyle anlamaya çalışmak ve bunun da çözüm olduğunu savunmak bildiğimiz anlamda siyaset yapmak değildir. Zira anlamayı bağlamından; kendi içsel süreçlerinden ayırarak hakikatin bilgisine varılamaz.

böyle olduğunu anlamamak dogmatizmin kuluçka yuvasıdır ve çokça çektiğimiz ağrı sebebidir.

Buna bağlı olarak hakim olan bir hastalık da salt pratiğin çözümcül müdahale olduğunu zanneden anlayıştır. Bazen pratik, her şey tıkandığında iyi bir çözümcül yöntem olabilir fakat Napolyon’un dediği gibi “önce yapılır sonra bakılır” anlayışı, kuvvetler dengesini bir tarafa bırakarak söylemek gerekirse, kendiliğindenci bir

mahiyeti hakkında bilgi elde ederiz; öngörülerimizi bu bilgi vasıtasıyla oluştururuz. Pragmatizme yön veren bu öngörüdür. Siyasal cesaret budur; siyaset yapma kültürü böyle oluşturulur. Daha fazlasına bundan sonra ihtiyaç duyulacaktır.

Yorumlamakla yetinmek yerine doğru müdahale etmek mecburiyeti idrak edildiğinde, verili olanı bozacak ihlaller, devrimci irade ve metotla yıkıcı fırsatları yakalamak ve yaratmak görevi de çıkar karşımıza.

Anlık geçici tavırların ötesinde öngörülebilir süreçle bağlantılı pratik bütünü hizmetinde olunacak yönetimlerin hakim olması başarı anahtarıdır. Buradaki “bütün”, nihai sürecin devrimci ifadesidir. An’da gerçekleştirilen eylem bunun bir parçası ve hizmetindedir.

Bir vurguyu da bu hususta müşterek bir dil-anlayış-yakalamak hakkında ifade etmek gerek. Müşterek bir devrimci kültüre sahip kolektif bütünü içinde, bundan azade bireysel hareket etmek diye bir şey söz konusu olamaz; olduğunda orada kolektiften bahsedilemez. Bireysellik ve kolektif doğası

gereği birbirinin zıddıdır. O halde burada ortak hedefe eşgüdüm hareket etmek zarureti ortak bir dil gerektirir (Burada tektipleşmeden birbirini tekrar veyahut ezberden bahsetmiyoruz. Diyalektik ve tarihsel materyalist görüşün gereği ve onun etrafında şekillenen kültürün dilinden bahsediyoruz). Bunu yapabildiğimizde olgulara nasıl yaklaşılacağı, eleştirilerin nasıl anlaşılacağı, kararların ne şekilde tatbik edileceği kavranmış, aynı oranda da karmaşadan uzaklaşmış olunacaktır. Aynı anda farklı notalarla icra edilen bir müzik estetik duygumuzu besleyen dinlemeye değer bir müzik olabilir mi? Böyle bir orkestraya kim teveccüh gösterebilir ki? Diyalektik ve tarihsel materyalizm metodunun idrakiyle süreçlere eşgüdüm müdahale etmek, bizi ileriye taşıyacak ihtiyaç duyduğumuz kuvveti ortaya çıkaracaktır.

Olgulara müdahaleyi baş çelişmeye bağlayarak, ona ilişkin başka bütün bağlı olanları görmezden gelmek de olguların yok sayılması anlamını taşır. Ki bu da sürece müdahalesizliğin mazereti olarak görülmektedir. Bu anlayış ertelemeci ve indirgemeci olduğundan diyalektik metottan uzak ve kolaycılığa kaçmaktadır. Esasen kolay görünen bu dogmatik akılcılık, zannedildiği gibi kolay netice vermez-hiç vermez- bilakis çelişmeler karmaşasının içinde kaybolmayı ve türlü çıkışsız zorluğu doğurur. Toplumsala dair olan, salt bir belirlemeye indirgenemez ve başka bütün meseleler salt bir belirleyen var olduğu için var değildir. Her süreç kendi özgünlükleriyle karmaşık, çoklu bağlantılarla şekillenir ve özgün metodolojik yaklaşımlar gerektirir. Biz metodoloji olarak tarihsel materyalist diyalektik görüşün savunucularıyız. Bunun

yaklaşımıdır. Ki bu da dogmatizme içkindir. Bunun, özneyi pratiğe hapsedtiğini; dogmatizm ve ampirizmin kardeş olup birbirini beslediğini söylemeye gerek dahi yoktur. Devrimci pratiğin seyrini belirleyen, tecrübelerden çıkarılan dersler ve öngörüler olmalıdır.

Bilmek hayatidir. Fakat kendi başına yeterli değildir. Sonuçlar manzarasını görerek “böyle olacağını biliyordum” demek siyaset veyahut müdahalecilik değildir. Sezgilerle hareket etmek ise Bergsonculuğa daha iyi ihtimalle Marks’ın eleştirdiği Feuerbahçılığa denk gelir. Aslolan süreçleri doğru okumak ve devamı hakkında öngörülerde bulunmaktır. Lenin’in ifadesiyle “şeylerin dış görünüşü onun dilidir” olguların dili vardır, onlar bizimle dış görünüşleri ile konuşurlar. Biz bunlardan hareketle onların

BİR MÜCADELE ALANI OLARAK: KÜLTÜR

Toplumsal bir varlık olarak insanın kendini gerçekleştirme sorumluluğu taşıması itibariyle giriştiği maddi, düşünsel üretimlerinin tamamına kültür adını veririz. Gündelikte biz bunu “yaşam biçimi” diye tanımlıyoruz ki esasen yanlış değildir. Bu tanımlamayla sınıf, toplum, düşünce alanındaki söylemler, uygulama alanındaki maddi üretimler bütününü ifade etmiş oluyoruz. Bu alanlara ideoloji, siyaset, sanat, gündelik kullanım eşyaları ve mimari vb. girer. Yaşam biçimi dediğimiz bu çerçeveyi, o kültürün içinde bulunduğu toplumsal yapının dışında ele almak mümkün değildir. Marks’ın “*Maddi hayatın üretim tarzı, hayatın toplumsal, politik ve ussal süreçlerini de belirler*” tespiti de bu gerçekliği saptar. Yani iktisadi gelişme beraberinde felsefi, hukuki, politik, edebi, sanatsal vb. gelişmeye de yön verir. Ekonomik temelle bir koşutluk içerisinde tüm bunlar. Diyebiliriz ki “*Maddi üretimin belirli bir biçimi, ilkin belirli bir toplumsal yapıya ve doğa ve insanlar arasında belirli bir ilişkiye yol açar. Devlet yapısı ve halkın zihniyeti bu*

iki etkenle ve dolayısıyla kültürlerinin karakteriyle belirlenir.” (Marks)

MLM klasiklerde de vurgulandığı gibi, topluma hakim olan ideoloji egemen sınıfların ideolojisidir. Poulantzas da “genellikle egemen ideoloji toplumsal formasyonun ‘harcını’ oluşturur” diyerek ideolojinin egemenlerin elinde nasıl işlevlendirildiğine dikkat çeker. Elbet kültürel hakimiyet de bunun dışında değildir. Çünkü üretim araçlarına sahip olanlar ideolojik-kültürel üretim araçlarına da sahiptirler. Bu ise kültürel hakimiyet mücadelesinin politik mücadele konusu olmasını koşullayan temel nedendir.

Bugün emperyalizmin neo-liberal ideolojik saldırısı, ekonomik tarzına uygun olarak yansımaları en fazla kültürel alanda bulmaktadır. Kitlelerin ideolojik olarak kazanılması, öncesi toplumlara nazaran kapitalizmde daha fazla öne çıkmış ve inceltmiş biçimler, yol-yöntemler kazanmıştır. Özellikle “*son on yirmi yıl içerisinde kültür değer oluşumunun başlıca alanı haline gelmiştir.*” (Jeremy Gilbert/

Anti-Kapitalizm ve Kültür, Ayrıntı Yayınları)

Burjuva sistemin doğrudan ya da dolaylı kitleleri egemenlik alanında tutmasını sağlayan her şey devrimci mücadelenin konusudur. Bunun sacayaklarından olan kültürel alan da bu nedenle önemli bir yer tutar. Geniş halk kitlelerinin olabildiğince bu etki alanından çıkarılmadığı sürece sınıf mücadelesinin sağlıklı gelişimi de mümkün olamayacaktır. Mücadelelerin her alanı ve biçimi kendine özgü kültürel oluşum ve özelliklerin yaratımına yol açar. Ancak hepsinin temel özelliği sınıfın, devrimci kültürün niteliğini taşımasıdır.

Karşımızdaki olguyu tanımlamak, özelliklerini kavramak, ona karşı mücadeleyi etkin ve sonuç alıcı kılmak açısından önemseriz. Bir o kadar kendimizi de kolektif bir devrimci olarak yapılandırıp oluştururken en ileri seviyede bir nitelik kazanmayı hedefleriz. Buna ulaşmanın anlayışına, yol ve yöntemlerine yöneliriz. Konu burjuva ve devrimci kültür olunca konuya bunların tanımlanması, farklılıkla-

rın ortaya konulmasıyla başlamak da kaçınılmazdır.

Christopher Coudwell, Yanılsama ve Gerçeklik adlı kitabında burjuva kültürü, “özgürlüğü -insanın bütün içgüdüsel güçlerini- gerçekleştirme-sini ‘bireycilik’ yoluyla elde eden bir sınıfın kültürüdür” diye tarif ediyor. Bu da kaynağını kuşkusuz özel mülkiyetten ve sömürü-baskı düzeninden alıyor, ondan besleniyor. Bireycilik, bencillik, çıkarıcılık vb. sömürücü, asalak sınıfların karakteristiğidir. Kapitalizmde üretimin toplumsal niteliğine karşın üretim araçlarının özel mülkiyeti vardır. Rekabet, maddiyatçılık, bireycilik, bencillik de bu özel mülkiyet dünyasından ortaya çıkar, bunlarla maluldür. Onun hukukuna, ahlakına, felsefesine, insana ve hatta doğaya bakışı ve ele alışına bunlar yön verir. Kültürü bu özelliklerle beslenir, hayat bulur. Tüm bu ve benzeri özellikler kapitalizmin varlık koşuldur da denilebilir. Marks, Felsefenin Sefaleti’nde kapitalizmle birlikte her şeyin “anlam, kanaat, bilgi, bilinç gibi şeylerin de ticaret konusu olduğu”nu belirtir ve “bu genel bir kokuş-

Unutmayalım ki kendimizi düzen dışına çıkarabildiğimiz her nokta kolektifimizin daha bir güçlendiği noktadır. Kendimizi gerçekleştiriş biçimimiz ve düzeyimiz kolektifimizde ve mücadelede yansısını bulur daima.

ma dönemidir... Maddi olsun manevi olsun, her şeyin gerçek değerinin saptanması için pazara getirildiği bir zamandır” der.

Sınıf kültürü; devrimci kültürü, özgür bir toplum tasavvurunun, idealinin eşitlikçi, paylaşımcı, dayanışmacı, özgürlükçü vb. özelliklerini içerir. Birey olarak özgürlüğün gerçek anlamda toplumsal özgürlük koşullarında yaşanabileceği anlayışına sahiptir. ‘Ben’ yerine, ‘biz’i koyar. Ve tüm bu anlayışın temel belirleyenlerinin toplumsal yaşamın vazgeçilmez öğeleri olması için mücadele eder. İşçi ve emekçilerinin özgürlüğünü savunup hedefler.

Kapitalist sistemin insanın -birey olarak da- varoluşunu özgürce gerçekleştirme koşullarını yok eden, onu ezen, emeğini gasp edip onu yoksulluğa ve geleceksizliğe mahkum eden, kendine, topluma ve yaşama yabancılaştıran niteliğine karşı bir başkaldırıdır devrimcilik... Ve bunu kendini kolektifin bir parçası kılarak yaşama tercihidir. Elbet bu, o güne kadar sistemin belleğimizde oluşturduğu alışkanlıklar, düşünce tarzı, yaşam biçimi, anlayış ve davranışların varlığını dışlamaz. Kısacası kültürel şekillenişimiz burjuva kodlarını taşır. Kolektif, kendimizi değişime-dönüşüme sokacak ortam ve koşulları en etkili ve toplumsal boyutlarda kazandırdığımız yerdedir. Bunun bilincini, araçlarını yol ve yöntemlerini sunar bize. Biz olmak duygusunun o büyük gücünü, hazzını ve devrimci olmanın ayrıcalığını duyumsatır bize. Kolektif devrimcilik, düzenin yarattığı duygu, düşünce ve bakışın, yaşam alışkanlıklarının yerine yeni bir değerler

sistemine adım atmak, onları benliğinde oluşturmak ve yeni bir insan tipine ulaşmak iddiasını sahiplenmek demektir. Kendimizi onunla, onun kimliğiyle tanımlama sorumluluğu birçok görev yükler bize.

Bilgi ve bilmek, değiştirmenin olmazsa olmazıdır. Elbette esas olan pratiktir. Dünü-bugünü anlayıp kavramada ve geleceği kurgulamada MLM teoriyle ilişkileneşimiz, pratik anahtar rolündedir. Teorisiz pratik, pratiksiz teori kadar amaçsızdır. Bize yön veren değişme ve değiştirme isteği ve bilincidir. Bunları ne denli güçlü tutarsak o denli başarıyı yakalarız. Değişme ve değiştirme süreci elbette sorunsuz gelişmez. Çünkü her şey gibi biz de bireyler de çatışmalı-çelişkili bir varoluşun içerisindeyiz. Çelişkinin hangi yönünün ağır basacağı -düzenin empoze ettikleri mi; devrimci kişilik ve kültür mü?- tamamen bizim kendimizi nerede, nasıl görmek, nasıl yaşamak istediğimizde bu yönde harcadığımız çabada yanıtını bulur.

Egemenlerin toplumsal hakimiyetlerini, salt açık zora dayanarak oluşturup koruduklarını söyleyemeyiz. Özellikle kapitalist-emperyalist sistemde bu gerçek daha açık ve net kendini gösterir. Esas olarak ‘rıza üretme’ ihtiyacı, burjuvazinin elinde etkili bir araç olarak ideolojinin kullanımını getirmiştir. Toplumsal gelişimin bilimden teknolojiye birçok alanda ulaşılmış olduğu boyut burjuva ideolojisinin kitleler üzerindeki etkisini derinlemesine ve genişlemesine güçlendirmiştir. Kapitalizm varlığını güçlendirmiştir. Kapitalizm varlık güvencesini öncelikle yarattığı dü-

şünce ve değerlerle benzeşip aykırılıkları en aza indirilmiş atomize edilmiş bir toplumun gerçeğinde bulur. Burjuva değerleri içselleştirilmiş bir toplumun refleksi de minimum düzeydedir ve genelde burjuva düzen sınırları içerisinde kalır.

İşte bu durum kolektif devrimci için mücadelenin açık zoru içermesi gibi düzen ideolojisine karşı etkili bir mücadeleyi de zorunlu kılar. Eğitimden kültüre, ahlaktan hukuka, estetikten bilim ve felsefeye kadar çok geniş bir alanda hem de... Elbette bunların her biri farklı yol ve yöntemlerle, araçlarla yürütülmek durumundadır. Pratik karşılıklarını süreklileştirebildiğimiz ölçüde, kolektifin özneli olarak, kendi bilincimizi ileriye sıçrattığımız kadar nesnel gerçeklikte de değişimi yaratırız. Mao yoldaşın, “Nasıl nesnel gerçeklik dünyasındaki değişme hareketinin sonu yoksa insanın pratik aracılığıyla gerçeği öğrenmesinin de sonu yoktur (...) Bizim vardığımız sonuç, öznel olanla nesnel olanın, teoriyle pratiğin ve bilme ile yapmanın somut tarihi, birliğidir” sözleri bunun ifadesidir.

Özcesi kolektif devrimci öğrenme tutkusunu canlı tutabilen, bilgisini kitlelerle iç içeliği koruyarak pratikte zenginleştiren, bilgisini doğrularıyla değişim ve dönüşümü çok yönlü yaratabilendir. Söz konusu devrimciliğin önemli bir parçası da kendisi ve kolektif ile bir gelişme dinamiği olarak kritik yapmayı; eleştiri-özeleştireyi eksik etmemektir. İlerlemek, kendini düzenden tam anlamıyla koparabilmek ve kolektifin misyonuna uygun bir rol oynayabilmek için bu elzemdir. Mao yoldaş, “ilk iş müca-

dele, ikincisi eleştiri, üçüncüsü dönüşümdür. Mücadele yıkım demektir. Dönüşüm yeni bir şey inşa etmektir.” der. Bireysel olarak da kolektif olarak da geçerliliği itiraz götürmez bir tespittir bu.

Yaşanan ciddi sorunlarımızın üstünden gelmede, kolektif iradeye kendimizi en aktif şekilde katma noktasında ‘neredeyiz-neredeyim’ sorusu oldukça günceldir bugün. İş yapmada, sahiplenmede emekçi özelliğimizi öne çıkarabildiğimiz ölçüde; yoldaşlık duygusunu karşılıklı hissetme-hissettirmeyi önemseydiğimiz ve doğallaştırdığımız; inisiyatifimizi ve yaratıcılığımızı kullanıp geliştirdiğimiz sürece; ideallerimize-kolektifimize bağlılığımıza pratik karşılıklar oluşturduğumuz ölçüde; kendimizle, yoldaşlarımızla, toplumla ve yaşamla barışık olmanın umutlu coşkusu, sevinci, mutluluğu, kazanma inancı ve direnci hiç de uzak olmayacaktır bize.

Unutmayalım ki kendimizi düzen dışına çıkarabildiğimiz her nokta kolektifimizin daha bir güçlendiği noktadır. Kendimizi gerçekleştiriş biçimimiz ve düzeyimiz kolektifimizde ve mücadelede yansısını bulur daima. Bu düzene ve onun yoz, asalak, insanı hiçleştiren, varlık olarak onu aşağılayan ve kendi çıkarlarının aracı kılan kültürünü, kendimizden ve toplum yaşamımızdan söküp atabiliriz. Onu yaratan düzeni tarihe gömebiliriz... Yeter ki geleceği istemekle, düşlemekle kalmayıp onun yaratımına hesapsız girebilelim. “Kültürel erozyon”un önüne bilinçle, kolektif irade ile bentler örüp halkın o yıkan ve yaratan büyük gücüne olan inancımızla yükseltebilmeliyiz mücadeleyi.

ÇALIŞMA YAT, FABRİKA SAT ZİNDAN YAP!

Kendi krizlerini bir türlü aşamayan Türkiye egemenlerinin yükselen muhalefeti bastırmak, sindiremediğini engellemek için kullandığı hapishaneleri de artık yetmemekte. Geçtiğimiz aylarda Erzincan, Kırşehir, Erzurum, Burdur, Yozgat ve Elbistan gibi birçok bölgede bulunan şeker fabrikaları satılmıştı. Kuruluşundan itibaren kendisine ait olan şeker pancarı işletmeleri, tekstil sanayilerini, kamu işletmelerini bir bir satan egemenlerin ise bu konudaki yatırım planı daha enteresandır.

Egemenlerin dönem sözcüsü AKP'den peşpeşe "Türkiye'de kriz algısı yaratmayın", "Memlekette fakirlik algısı yaratmayın" gibi açıklamalar gelirken ülkede saldırıya uğrayan ve bu saldırılara rağmen de yılmayan işçi direnişleri, ekonomik sebepli eylemlerin siyasallaşmaya başlaması ve buna bağlı olarak keyfi tutuklanan emekçi ve aydın sayısı da artmakta. Son olarak ülkedeki hapishanelerin yetmediğine dair geçen sene yapılan açıklamanın ardından 17 yeni hapishane yapılması kararını aldığını söyleyen AKP hükümeti, şimdi ise 20 Kasım günü 2019 bütçe görüşmelerinde 39 yeni hapishanenin yapım aşamasında olduğunu ve bun-

lara 14 adet daha hapishanenin ekleneceğini Adalet Bakanlığı kanalı ile açıkladı.

ÜLKE ZİNDAN, YAŞAM ZİNDAN

2018 yılının son çeyreğinde işsizliğin %0,8 arttığını belirten, uluslararası ekonomi uzmanlarının "küçülme evresine" girdiğini söylediği, emperyalist efendilerinin "yatırım alanları aç" diye buyurduğu Türkiye'de ise şu anda kadın, çocuk ve yetişkin olmak üzere açık veya kapalı tip olmak üzere toplam 212 bin kapasiteli 449 hapishane bulunmaktadır.

İşsizliğin süreklileştiği, emek gücünün daha da ucuzlaştığı ve son döviz krizleri ile birlikte hayatın daha da pahalandığı Türkiye'de egemenler bir taraftan daha fazla yağmayı nasıl yapacaklarını hesap ederken diğer taraftan bu yağma karşısında karşılaşacakları

duruma hazırlık mahiyetinde hapishane kurmakta. 449 hapishaneye %12,5'ten büyük bir artış payı ile 53 hapishanenin daha ekleneceği gerçeği başka şekilde açıklanamamaktadır.

İSTİHDAMA DEĞİL, ZİNDANA YATIRIM

Dünya çapında fabrika satıp hapishane kuran nadir ülkelerden birisi olarak yaşanan bu trajik durumun rakamlarından bahsetmemek elde değil. 6 şeker fabrikasının satıldığı illerde gene 6 yeni hapishane açılacağı ve satılan fabrikaların yeni inşaatlar için alan açacağına açıklandığı 2019 bütçe görüşmelerinde, fabrikaların 1,67 milyar liraya satıldığı ve kurulacak hapishanelerin maliyetinin 1.28 milyar lira olduğunu açıklandı.

Aradaki 400 milyon liranın kimin cebine gideceği şöyle bir kenarda dursun, uzun yıllardır zarardaymış gibi gösterilen ve kasten sabote edilen şeker üretiminin ve üreticilerinin cebi-

ne bu paradan hiçbir şey girmeyeceği 2019 bütçesinde zaten açıklandı.

Hem vergilendirme hem de üretim-satış imkanı olacak yani bir devletin normalde çalıştırmayı tercih edeceği fabrika alanları ise AVM ve toplu konut yapımında kullanılacak. Yani emekçilerin çalışması ve yaşamlarını idame ettirmeleri için gereksinimleri olan istihdamı yaratmak yerine bu istihdamları kapatıp satan ve yerlerine bu işsizliğin doğuracağı kaosu bilerek zindan açan bir devlet yapılanmasından bahsetmekteyiz.

Bundan 4 ay evveli açıklanan TÜSİAD ilerleme raporunda şu anda Türkiye'de çalışan tek sektör olarak inşaat sektörünün kaldığı dile getirilirken bunun da en son yaşanan "konut satışı olmaması" sıkıntısından devlet yardımı ile çıktığının altı çizilmiştir.

Egemenlerin bu yağmanın karşısında göreceği direnişe karşı "istihdam politikası" hesap ettiği ve bundan kaynaklı olacak ki yeni hapishaneleri "fabrika sat, zindan yap" politikası ile kurduğu gün yüzüne çıkmaktadır.

(BİR YENİ DEMOKRASİ OKURU)

Dünya çapında fabrika satıp hapishane kuran nadir ülkelerden birisi olarak yaşanan bu trajik durumun rakamlarından bahsetmemek elde değil. 6 şeker fabrikasının satıldığı illerde yine 6 yeni hapishane açılacağı 2019 bütçe görüşmelerinde öğrenildi.

İRAN'A AMBARGO, EKONOMİK SAVAŞLAR VE TC'NİN MUAFİYETİ

İran'a yönelik bir önceki ambargonun hafifletilerek devamı niteliğindeki süreç, üç yıl aradan sonra, ondan belli yanlarıyla farklı ve oldukça sert yeni yaptırımların duyurulmasıyla sona erdi. Yeni ambargonun ilk aşaması 6 Ağustos, ikinci aşaması ise ABD Hazine Bakanlığı'na 4 Kasım'da başlatıldı. Söz konusu ambargoyu öncekilerden farklı kılan en belirgin özelliği ambargoya neden olan çatışmanın tek başına İran egemenleriyle emperyalist ABD arasında yaşanmamasıdır. İkinci farklılığı ise İsrail'i ve S. Arabistan gibi kimi Arap ülkelerini saymazsak en azından şimdilik ABD'nin ambargoda tek başınlığı olacaktır. BM ve başta AB kararı ve desteği olmaksızın tek taraflı ilan edilen ambargonun görünürde iki gerekçesi öne çıkarılıyor. Ama sadece görünürde... İlk gerekçe P5+1 ülkeleri (ABD, Çin, Rusya, Fransa, İngiltere ve Almanya) ile 2015'te imzalanan nükleer anlaşmaya İran'ın uymadığı iddiası; ikincisi ise İsrail'in bölgedeki operasyonları için her zaman meşruiyet sağlayan ve Batı'nın desteği için en klişe gerekçe olan Suriye, Yemen ve Irak'ta ki İran "Şii tehdidi"dir.

PEKİ AMBARGOYA FİİLİ BİR ASKERİ SALDIRININ EŞLİK ETMESİ MÜMKÜN MÜDÜR?

Fiili bir askeri saldırı olasılığı bugünkü koşullarda pek mümkün görünmemektedir. Bunun birçok nedeni sıralanabilir. İran'ın Ortadoğu'da oynadığı rol ve dünya ekonomisindeki yeri, İran'a dönük bir askeri saldırı birçok dengeyi sarsacak çok yönlü etkilere sebep olabilir. Rusya ve Çin'in müttefik olarak saldırılara müdahil olma olasılığı, AB emperyalistlerinin ABD tarafından ikna edilemeyişi de saldırı olasılığını azaltan temel etkenlerden biridir. Böyle bir saldırının İran'daki egemen klikleri birleştirerek, İran egemenlerine içte muhalefeti ezmeye dönük 'meşruiyet' sağlaması, ülke ve bölgede zaten çok güçlü olan anti-Amerikancı, anti-Siyonist dinamiklerin herhangi bir saldırıyla daha da güç kazanacak olması bir başka etkindir. Askeri saldırının diğer Arap ülkelerindeki Sünni desteği riske atacak ol-

ması, İsrail'e yönelik saldırıları tetikleyebilecek olması da bu kapsamda belirtilebilir. Diğer yandan böyle bir askeri müdahale ve bunun çevre ülkelere etkisi ekonomik-sosyal bakımdan da başka tür riskleri beraberinde getirecektir.

Görünürde ABD'nin Ortadoğu politikalarının önünde önemli bir engel İran olsa da ABD ambargosunun tek

ABD'yi yeniden arayışa sürüklemektedir. İran'a ambargo bu arayışlardan bir tanesidir.

İran; 425 milyar dolar GSYİH'si ile bölgenin en büyük ikinci ekonomisi, dünyanın en büyük altıncı petrol ihracatçısı, dünyanın en büyük 2. doğalgaz ve en büyük 4. petrol rezervlerinin sahibi, bölgede petrokimya üretiminde ilk iki ülkeden biridir.

İran'dan karşılamıştır. BAE ve Çin'in ardından İran'a en fazla tekstil ürünü ihraç eden üçüncü ülke durumundadır.

Türkiye'nin de aralarında olduğu 8 ülkeye (Güney Kore, İtalya, Yunanistan, Çin, Tayvan, Hindistan, Japonya, Irak ve Afganistan) 5 Kasım itibarıyla İran ile petrol ticareti konusunda, yalnızca 180 gün olmak şartıyla ve düşük seviyede ithalatta muafiyet hakkı tanındığı duyuruldu. ABD Dışişleri Bakanlığı Politika Planlama Direktörü Brian Hook'un "ABD'nin istisnai muafiyet tanımını düşünmediğini, çünkü bunu yapmanın İran'a baskıyı ciddi ölçüde azaltacağı" ifadesi muafiyet konusunda yapılan spekülasyonlara da noktayı koymuştur. Güç dengelerindeki her değişim zorunlu olarak güçlüler arasında yeniden paylaşımı gündeme getirir. Belirleyici olansa karşılıklı bağımlılık ilişkisinde de "güç"tür. Gücsüzün, bağımlı olanın olumsuz etkilerden muaf kalma şansı yoktur.

hedefi İran değildir. ABD'nin Suriye'de olduğu gibi İran'a dönük politikasının da en temel hedeflerinden biri Rusya ve Çin'in güçten düşürülmesi, etki ve denetim alanlarının sınırlandırılmasıdır.

YAPTIRIM VE AMBARGOLAR ARKASINA GİZLENEN EKONOMİK SAVAŞLAR

Mart ayının ilk günlerinde Trump "çok aptalca olan ticaret anlaşmaları ve politikaları nedeniyle ABD her yıl 800 milyar dolar bütçe açığı veriyor, buna bir son veriyoruz" diyerek çelik ithalatına yüzde 25, alüminyum ithalatına ise yüzde 10 ek gümrük vergisi getirmişti. Bu açıklama, AB ülkelerini -ki onlar için yasa ayrıca yumuşatılmıştır- ve Çin'i hedef almıştır. Alınan karar, Çin'den ithal edilen mallara 60 milyar dolarlık ek gümrük vergisi anlamına geliyordu. Çin ise buna karşılık, ABD'den ithal edilen mallara 3 milyar dolarlık gümrük vergisi koyacağını açıkladı. Rus ekonomisini zayıflatma girişiminin en büyük petrol tüketicisi Çin'e avantaj sağlaması güçlü bir Çin istemeyen

Ayrıca İran Ortadoğu'nun en büyük dünyanın ise 20. büyük otomobil üreticisidir. Otomotiv sektörü ülkenin en büyük ikinci sektörü durumundadır ve GSYİH içindeki payı %10'dur. İran bakır, çinko ve demir cevheri rezervlerine sahip oluşuyla da dünyanın sayılı ülkeleri arasındadır. Hindistan, Çin ve Rusya İran'la güçlü ekonomik ilişkiler içerisindedir ve İran'a dönük girişimler bu ülkeleri de yakından ilgilendirmektedir.

TÜRKİYE VE MUAFİYETE DAİR...

Türkiye'ye gelecek olursak; petrol, doğalgaz ve kömürde, çok yüksek oranlarda dışa bağımlı olan Türkiye'nin bütçe açığının en önemli nedenlerinin başında, enerjideki dışa bağımlılığı gelmektedir. İhracat bağlamında İran'ın dünya genelinde dördüncü büyük ticaret ortağıdır. Enerji tüketiminin yaklaşık % 31'ini petrol ile karşılayan Türkiye bunun % 94'ünü ithal etmektedir. 2017 yılında yaklaşık 25.77 milyon ton ham petrol ve 16.88 milyon ton da çeşitli petrol ürünleri ithal eden Türkiye ithal ettiği ham petrolün yaklaşık % 27'sini

2015'e kadar uygulanan ambargo ve yaptırımlar İran ekonomisini geriletirerek ülkede yoksulluğu büyütüştür. Son ambargonun da İran ekonomisinde yeniden gerilemeler yaşatacağına kuşku yoktur. Ancak koşullar tüm olumsuzluklarına rağmen İran lehine dünden tamamen farklıdır. Dün ambargo BM Güvenlik Konseyi'nin kararına dayandırılarak tüm BM üyesi devletleri için bağlayıcı idi bugün o bağlayıcılık söz konusu değildir. Dün ambargonun sonuçlarıyla esasen tek başına direnen İran bugün yanında ABD ile ekonomik savaş yürüten Rusya ve Çin'in ekonomik, politik desteğini bulmaktadır. Bugün ambargonun olumsuz sonuçlarından kendi cephesinde dersler çıkararak -en azından şimdilik- ABD'ye itiraz eden AB vardır. Tüm bu faktörler İran'ı ambargo nedeniyle uzun vadede yıpratmayacak olsa da ABD merkezli saldırıları göğüsleyerek boşa çıkarılmasına hizmet edecektir. Fakat açık olan bu boyutta bir ambargodan ve ambargonun yaratacağı krizin sonuçlarından Türkiye dahil hiçbir ülkenin muaf olamayacağıdır.

Öyle Bir Düştü Ki “ÇİĞDEM!” Bahar Utandı Kendinden...

Sabahın ilk saatlerinde uyanıyorum, hafiften odayı süzüyor gözlerim, sonrasında o günün önemini hatırlıyor hızlıca sıyrılıyorum yatağımdan. Hazırlıklarımı yapıyor, yola koyuluyorum. Baharın ilk zamanları, hava hafiften soğuk... Araca geçiyor, heyecanla yola koyuluyorum. Önce şehrin içinden geçiyorum, sonra yavaş yavaş dağınık binalar seyrelmeye, yerini yeşile bırakmaya başlıyor. “Güzel bir gün olacak benim için, en güzel gün...” diyorum içimden. Yavaşça ilerleyen arabadan izliyorum dağları. Kim bilir neler yaşandı buralarda, ne kavgalara tanıklık edildi. Yüzyıllardır kendine reva görülen bu amansız yaşam koşulları, mücadeleyi, dövüşmeyi, onuru, ihaneti, iradeyi, yer yer karamsarlığı aynı anda barındırıyordu aslında. Eskiden beri direnenler dolanıyordu dağlarında. Her şeye ve herkese rağmen mesken eylemişlerdi bu uluları. Korkuları yoktu. Zulme direnenlerin nicesinin yanında İbrahim’lerle daha da anlam kazandı direnmek. Onların sayesinde şimdi bu dağlar, kavganın en zoruna, mücadelenin en haklısına, gerçeğin ta kendisine kucak açıyordu. Yine herşeye ve herkese rağmen bir tarih yazılıyordu. Kuşkunun, umutsuzluğun, karamsarlığın yok olduğu, direncin, umudun, sayısız nice olumluluğun beşiği haline dönüşüyordu. Olumsuzluklar mahkumdu bu dağlarda. İradenin karşısında, inancın karşısında mahkumdu.

Böyle böyle düşünürken artık tek tük görünen evler de kaybolmaya, yerini daha çok ormana daha çok güçlü araziye bırakmaya başlamıştı. Yamaçları kaplayan ormanlar yer yer seyrilse de, oldukça geniş hareket alanına sahipti. Araç arazinin bir kenarında duruverdi. Hızlıca inilen araçtan ormanın derinliklerine doğru bir yolculuk başladı. Böyle anlarda zaman bir farklı akıyor, farklı görüyor göz, farklı duyuyor kulak... Sonunda karşıdan ufaktan bir ses duyuluyor. Ormanın içinden zor seçilen iki yoldaş tebessümle karşılıyor bizleri.

Bu anın tarifi nasıl yapılır bilemiyorum insan. Gerilla, farklı bir anlam taşır Dersim için. “Domane bir” ya da “Domane çiya” denir Zazaca’da. “Ormanın çocukları”, “dağın çocukları” demektir. Onlar ormanın çocukları, dağın çocukları, amansız bir kavganın sürdürücüleri, “TİKKO” gerillaları; şimdi tüm sıcaklığıyla kar-

şımdaydı işte. Sımsıkı bir kucaklama, en içten tebessümleriyle hem de... Her hareketleri ile insana yoldaşlığı iliklerine kadar hissettiriyor, anı daha bir anlamlı kılıyorlardı. Böyle bir ortamda insan, inanılmaz bir güven duyuyor, kendini oraya ait sayıyor.

Bu duygular eşliğinde başlıyor sohbetimiz. Yoldaşlardan biri, birazdan başka yoldaşların da geleceğini söylüyor. Çok geçmeden hemen ilerimizdeki patikadan gazel sesleri gelmeye, sesler arttıktan sonra da silüetler görülmeye başlıyor. İlk orada görüyorum seni, en öndesin. Omzuna aldığı silahını hafiften arkaya atmış, bir elinle de yokuş aşağı inerken silahın

öne doğru gelmesin diye tutmaktasın. Hızlıca adımlıyorsunuz patikayı ve yanımıza geliyorsunuz. Ayağa kalkmış bekliyoruz, sarılıyorsunuz bir baştan başlayarak. Yine tarifi olmayan duygular beliriyor, en güzel gün daha da güzelleşiyor.

Sonra oturuyoruz, hal hatır soruluyor. İstemsizce bir kümelenme oluyor ve herkes birbirine sorular soruyor, konular tartışıyor, yorum yapıyor. Bir kaç damla yağmur düşene kadar bu böyle sürüyor. Doğayla iç içe olan sizler, kafayı kaldırıp çözmeye çalışıyorsunuz havayı. Bazınız “bir kaç damla düşer durur” diyorsunuz, bazıınız ise; “bu yağmur fena bastırır.”

Sonra kalkıp her ihtimale karşın daha az yağmur alacağımız bir yere geçiyoruz. “Çay yapmanın vakti gelmedi mi?” diye soruyor yoldaşlardan biri gülümseyerek. Ateşte iyice kararmış demlik çıkıyor çantadan, adına “Reşo” diyorlar. Sen alıyorsun çaydanlığı, odunları diziyor yakıyorsun

önce, bir taraftan da “nasıl dumansız ateş yakılır” onu anlatıyorsun. Ben ise meşhur gerilla çayını içeceğim için heyecanlıyım. “Güzel mi?” diye soracak olursanız bence güzel olan o çayı demleyenlerdir derim. Sonra soru sormaya başlıyorsun çay başında. “Halkımız nasıl?” oluyor ilk sorun koca bir tebessümle birlikte. Biraz konuşuyoruz bunun üzerine. Yukardan bir yoldaş sesleniyor bu arada “Çiğdem” diye. İlk burada öğreniyorum ismini. Hızlıca cevap verip konuya dönüyorsunuz ve konu kaldığı yerden devam ediyor. Konu bittikten sonra ateşle ilgileniyor, işini bitirip dönüyorsunuz. Az önce tebessüm eden

nucudur.

Aradan bayağı zaman geçiyor, seni ilk tanıdığım o bahar gününe benzer bir günde, Nisan güneşi, elinden geldiğince ısıtıyor ortalığı. Düşman gerillayı imhayı hedefleyen operasyonlar yapıyor. Neredeyse her gün bir yerlerde zafer kazanma umuduyla alana çıkan düşman, çoğu yalan haberler yayınlıyor. Yine buna benzer haberleri duyuyorum önce, Aliboğazı’nda çatışma olduğuna dair. Burjuva medyada bazı videolar yayınlıyor. Tepede sinmesine, araziye girememesine rağmen, gösteriş yapma derdinde olan korkakları görüyorum videoda. Düşman direnişiniz karşısında çaresiz belli. Bir süre sonra şehit düştüğünüze dair haber çarpıyor gözüme ve o fotoğrafı görüyorum.

Nergiz yoldaşla birlikte şehit düştüğünüzün fotoğrafı. Yoldaşın yumruğu sıkılı, inandığı tüm değerler avucunun içinde saklı gibi. Sen ise yoldaşının, siperdaşının hemen yanında uzanmaktasın. Yeleğinin içine diktiğin parti-ordu bayraklarının kızılılığı bulaşmış mermilerinize. Korkudan ilerleyememiş düşman. Binleri yığılmış tepelere ama nafile! Şehit düştünüz bile bir ders niteliğinde; düşmana, amansız saldırılara, komünist geçinirken silahını gömüp soluğu başka yerde alanlara, nasıl partili olunur, nasıl mücadele edilir gösteriyorsunuz. Sizler nicesinin düştüğü o toprağı sulayan

kızıl kanınızla daha da yüceltiniz tertemiz bayrağımızı. Anılardan daha fazlasıdır bu yaşananlar. Kavramların silikleştirilmeye çalışıldığı tam da bu zamanlarda, net bir cevaptır şehadetiniz. Bize bıraktığınız bu miras, kuşkusuz bir mesajdır da aynı zamanda. Kan kıvılcı sancağımızı yukarı taşımada en az sizler kadar fedakâr, sizler kadar inançlı ve direngen olmamız gerektiğinin mesajı. Her tarafa yayılmaya çalışılan korkunun boy verdiği, kaçkınların ortalığı doldurduğu bugünlerde verdiğiniz mesaj alınmıştır yoldaşlar, mesaj alınmıştır... Tıpkı kavganın devamcısı olarak ölümsüzleşen ve şu anda mücadeleyi büyüten bütün yoldaşlarımız gibi, bulunduğumuz her alanda, nihai hedefe varmada, sizlerden de öğrendiğimiz şekilde, daha da büyüteceğiz kavgayı. Gerçekler anılara denk düşecek ve en zor olan elbet başarılacak. Anılınıza saygıyla...

(Bir Yoldaşınız)

üzünüzün sertleşmiş, ciddiyet sarmış bir şekilde “peki düşman hareketliliği?” diye soruyorsun. Aynı ciddiyet bana da geçiyor, anlatıyorum birşeyler. Bazı ayrıntıları tekrar ediyorsun, sonra cümlelerim bittikçe ayrıntıları tekrardan sorup detaylandırıyorsun. Berrak bir sorgulayış biçimin var. Zamanla seni tanıdıkça gerilla olmanın gerekliliklerini yerine getirmendeki çaban daha net anlaşılıyor.

Seni şimdi daha iyi hatırlıyorum. Ormana adapte olduğundan, yer yer attığın neşeli kahkahalarla, araziye hızlı adımlayışından, kadın sorununa net yaklaşımından... Niceleri daha geliyor aklıma; yol kesme eyleminde bildiri okuduktan sonra kafanın üzerinde kalan dal parçasını öğrenince ki gülüşün, kitlenin parti-ordu sloganı atmasının sende yarattığı o heyecan, ormanda daha sesleri bile gelmezken, gelenlerin parfüm kokusunu alırsın... Tüm bunlar; savunduğun düşüncüyü, mücadelesini verdiğin savaş alanını içselleştirmenin, bir bütün hayatının her anını buna göre örgütlemenin so-

“DEVRİMCİLER TESLİM OLMAZ!”

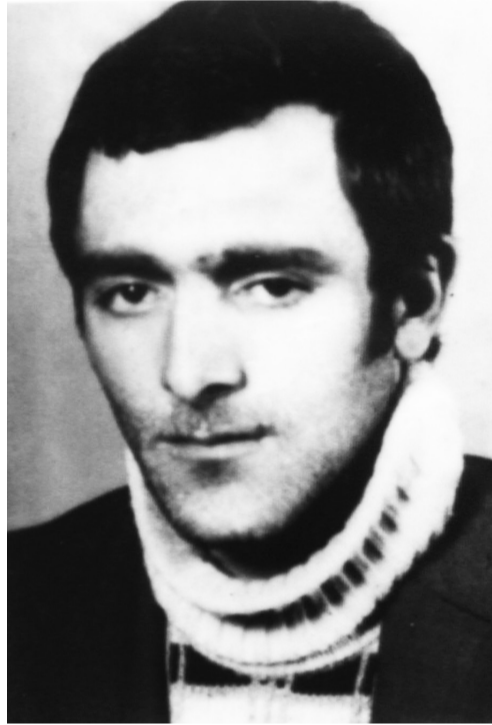
5 Aralık 1981’de Ovacık Hülükuşağı’nda Erdoğan Tekin’le birlikte TC ordusuyla girdiği çatışmada şehit düşen Veysel Uyar’ı aynı dönemde Dersim’de faaliyet yürüten bir yoldaşından dinledik.*

-Bize Veysel Uyar’ı anlatır mısınız? Devrimci düşüncelerle ne zaman tanıştı?

-Köylü kökenli yoksul bir ailenin çocuğudur. Küçük yaşlardan itibaren tarlada çalışan, köy işlerinde çalışan, ailesine yardım etmede atak olan biridir. Lise yıllarında devrimci düşüncelerle tanıştı. Anlattığım yıllar 76-77 yılları. Özellikle Partizanlarla tanıştıktan sonra hızlı bir şekilde gelişim gösterdi. Kendisini giderek Partizan içinde hissedene, çok genç yaşta faaliyete atılan bir yoldaştır. Veysel Uyar, kendini ciddi anlamda geliştirmiştir. Ovacık’ta kalmayarak özellikle Pülümür-Erzincan bölgesinde uzun bir süre faaliyet yürütmüştür. O süre içinde Mao’ya karşı yürütülen uluslararası akıma karşıda mücadele yürüten yoldaşlardan bir tanesiydi. II. Konferansta Enver hocacı anlayışa karşı alınan tavırda bu yoldaşın önemli bir katkısı vardır. Ataklığından kaynaklı, partinin savaştığı, mücadelecisi çizgisine katkı sunabileceği düşünülerek DABK’ya atanmıştır. Süleyman Cihan’ın katledilmesinden hemen sonra Erzincan-Pülümür arasından Kars’a kadar uzanan bu faaliyet bölgesinden Dersim’e çekildi. 2. MK’nın gerilla mücadelesini başlatma eğilimi vardı. Veysel yoldaşın savaş bölgesinde konumlanmasında bunu büyük etkisi

vardı. Özellikle yeni, genç yoldaşlarla ilgilenmede, onları devrimci kültürle şekillendirmede çok duyarlıydı. Mesela, köylerden kendisine bir gömlek verildiyse onu kendisi giymeyip yoldaşına verirdi. Devrimci kültürün ne olduğunu pratik yaşamı ile gösterirdi. O süreçte saflarda 12 Eylül cuntasının yarattığı tahribata karşı duran yoldaşlardan biriydi. Dersim’de gerillayı yeniden ayağa kaldıran, partinin direnişçi çizgisini yeniden yeşerten bir Partizandı. Onun son nefesine kadar çatışarak şehit düşmesi özellikle parti saflarında “TİK-KO budur” söylemleriyle karşılandı. Veysel Uyar’ın çatışması; psikolojik olarak, yılmılık havasının dağıtılmasında önemli olmuştur. Konferansın hemen sonrasında kısa sürede gerilla grupları oluşturulmuştu. Şehit düşmeden önce faaliyet alanı Hozat, Ovacık ve Erzincan tarafıydı.

- Nasıl şehit düştü? Çatışmayı hatırlıyor musunuz? Ona neden “Kokum” denilmektedir?

-Hülükuşağı’na, Erdoğan Tekin’le birlikte gidiyorlar. Süleyman Cihan’ın katledilmesinden hemen sonradır. Çıkarılan parti imzalı bildiriye dağıtmak için köylere gidiyorlar. Evde kaldıktan sonra sabaha doğru köyün kuşatıldığını görüyorlar. Subay, “teslim olun” diyerek içeri giriyor. Veysel Uyar, ev halkını evin bir köşesine alıyor. Subay, girer girmez oldukça sakin bir şekilde bekleyen Veysel Uyar, silahını çektiği gibi; “bizim tarihimizde teslim olma diye bir şey yok, devrimciler teslim olmaz” diyor ve ateşliyor. Subay boylu boyunca uzanıyor. Çatışma başlıyor, çatışarak dışarı çıkıyorlar, merdivenlerden aşağı iniyorlar hatta köyün ortasına kadar geliyorlar. Askerler başlıyor kaçmaya. Bu esnada yan tarafta mev-

zilenmiş bir grubun kurşun yağmuru altında kalıyorlar. Bu esnada silahı parçalanıyor. Şehit düşerken kurşun yağmuru altında özellikle parti, ordu sloganını atması dönem açısından çok önemliydi. Onun bu tavrı partide ve kitlede büyük bir heyecan yaratmıştır. Direniş çizgisine daha güçlü sarılmasına katkı sunmuştur. “Kokum” denilmesinin nedeni de yolda-

şın çok küçük yaşlardan beri ailesinin yoksulluğundan dolayı çalışmak zorunda kalması, avurtlarının çökmesi gibi yaşlı görünümüdür. Cenazesine yapının layığı ile sahip çıktığı yoldaşlardandır. Her gittiği köyde, köylülerin sempatisini kazanan bir yoldaştı. Dersim’in bazı köylerine gidildiğinde Kokum denildiğinde halen ağlamaklı olan insanların olduğunu biliyoruz. Geçmiş konuşulduğu zaman o aileler “Kokum yoldaş böyleydi” deyip adını mutlaka anarlar. Alçakgönüllü, konuştuğu zaman çevresindekilere sözünü rahatlıkla dinletebilen bir yoldaştı. Tartışmalarda sakin, ağır başlı bir Partizandı. Bir konu konuşulurken çok sakin bir şekilde tartışırdı. Kitlelerin birbiriyle yaşadığı sorunların çözümünde çok adil bir yoldaştır. Bu yanı sıra da önemli bir gelenek bırakmıştır. Bugün biz Dersim’de onun ardılları olarak mücadelemizi sürdürüyorsak bunda Veysel yoldaşın çok önemli payı olduğunu düşünüyorum. Erdoğan Tekin: Ovacık’ın Perdi köyünde 1962 yılında dünyaya gelen Erdoğan Tekin, daha genç yaşlarda Partizanlara sempati duymaya başlar. Ailesinin ekonomik nedenlerden dolayı İstanbul’a göç etmesine rağmen o, Partizanlara katılmak için ailesiyle gitmez. Dersim’deki gerilla biriminin birinde yer alır. Erdoğan Tekin, gelişmeye açık, cesur kişiliğiyle çevresinde öne çıkmıştır.

*Bu röportaj 30 Kasım 2011 tarihli Özgür Gelecek gazetesinde yayımlanmıştır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Naki GÖK: 1 Aralık 1976’da Samsun’da sivil faşistler tarafından katledildi.

Mehmet Zeki ŞERİT: Kayseri Uzunyayla doğumludur, Çerkez milliyetine mensuptur. Kaldığı eve yapılan operasyonda saatler sonra ancak ele geçirilebildi. İlk alındığında komünist tavrı takınamasa da, sonrasında işkencede direniş destanı yaratanlardan oldu. Müebbet hapse mahkumken Ulucanlar Hapishanesi duvarlarına “o duvar duvarımız, vız gelir bize vız” yazarak firar etti. İstanbul Altıyol’da kaldığı evin basılmasında çıkan çatışmada yaralı olarak tutsak düştü. Bir ay süren işkencelerde kimliğini bile kabul et-

medi, düşmana tek kelime söylemedi. 24 Kasım 1977’de işkencede katledildi.

İsa DEMİRBAŞ: 1955 Samsun doğumludur. Tütün üreticilerinin örgütlenmesinde aktif rol aldı. 23 Kasım 1979’da Samsun’da polis kurduğu tuzakta yaralanır ve tutsak düşer. Götürüldüğü karakolda işkence sonucu şehit düşer.

Mustafa SARITAŞ: 1960 Muş Varto Taşçı köyü doğumludur. Sonrasında İzmit Derince’ye yerleşirler. Pek çok ilde faaliyet yürütür. 24 Kasım 1979’da Ankara’da Yenimahalle’de M. Zeki Şerit’in ölüm yıldönümü nedeniyle yapacakları anma

için hazırladıkları bombalı pankartın patlamasıyla yaralanır. Olay yerine gelen bekçilerin açtığı ateşle şehit düşer.

Şenol YOL: Çorum doğumludur. 24 Kasım 1979’da Mustafa Saritaş’la birlikte şehit düşmüştür.

İbrahim KIR: Dersim Ovacık Yazıören köyü doğumludur. Çalışmak için gittiği Kazlıçeşme’de işçiliğe başlar. İşçiler arasında örgütlenme faaliyeti yürütür. Aralık 1980’de gözaltına alınır. İşkencede “ser verip sır vermeme” ilkesine bağlı kalır ve işkence sonucu şehit düşer.

Hülükuşağı Şehitleri: 5 Aralık 1981 tarihinde Ovacık’a bağlı Hü-

lukuşağı köyünde bir evde konaklayan iki Halk Ordusu gerillası bir ihbar sonucu çembere alınırlar. Gerillalarla düşman arasında çatışma çıkar. Son mermilerine kadar direnen Erdoğan Tekin ve Veysel Uyar bu çatışmada şehit düşerler.

Mazgirt Şehitleri: 1 Aralık 1986’da düşman güçleri ile Halk Ordusu gerillaları arasında Mazgirt Geçitveren köyünde çıkan çatışmada Timur Demir, Suna Yıldırım, Besime Doğan şehit düştü.

Mehmet Ali Polat: 1950 yılında doğan Mehmet Ali Polat, 6 Aralık 1980’de Kırklareli’nde polis tarafından katledildi.

YANGINLARA FAZLA BAKAN GÖZLER YAŞARMAZ!

Adına “Çözüm Süreci” denilen ateşkes süreci bozulduğundan bu yana gerilla bölgelerine yönelik saldırılar son süreçte yoğunlaşmış, düşman Dersim’de özellikle hava saldırılarında ağır kayıplar verdirmişti. Gerilla, değişen bu yeni sürece uyum sağlamaya çalışsa da yılların yarattığı gevşemeyi bir anda söküp atmak, hareket tarzını yeni duruma göre değiştirmek kolay olmamıştı. O yıl bölgede faaliyet yürüten hemen hemen bütün örgütlerin verdiği toplu kayıplar da bunun en açık göstergesiydi.

Tarih **24 Kasım 2016**... O sabah da diğer günler gibi sakin başlamıştı. Sonbahar süreciydi ve artık hazırlıklar hemen hemen bitmiş, savunma-saldırı grupları görev yerlerine gitmeye hazırlanıyordu. Saat 13.00 civarında gökyüzünde keşif uçağının sesi duyulduğunda vadide bulunan bütün gerillalar son hazırlıklarını tamamlama telaşındaydılar. Bazı gruplar, henüz tamamlamadıkları kamp çalışmalarını bitirmeye çalışıyor, kendi kamplarının inşaatını bitiren gruplar ise vadideki diğer görevleri yerine getirmeye çalışıyordu. Bir yandan da düşmanın sonbahar operasyonu için belirlenen saldırı-savunma grupları-

nın planlaması için bir araya gelinmişti.

Heron’un kısa sürede gitmemesi, üzerlerinde dolaşması, gerek yakındaki bir noktada yanan yemek ateşi, gerekse de toplantı yapılan yerde sönmeye yüz tutan közün varlığı hareketin tespit edildiğine dair olasılıkları güçlendirmişti. Ses artık duyulmaz olunca Heron’un gittiği düşünülerek grup parça parça dağıldı. Oysa Heron gitmemiş, sadece biraz yükselmişti. Üstelik de ikinci bir Heron da gelmiş dağılan grubun bütün hareketi düşman tarafından tespit edilmiş, savaş uçakları görünmüştü bile...

İlk olarak kadın yoldaşların noktasından duyuldu bomba sesi. Yükselen simsiyah dumanların ardından, Orhan (Alican Bulut) yoldaşın sesi geldi sonra. Yoldaşlarına sesleniyordu. Bu sesin ardından ikinci, üçüncü, dördüncü, beşinci bomba... Hareketin tespit edildiği her yere yöneldi bombalar... Ve karardı her yer, ardından alev alev yandı... Yanan sadece Aliboğazi’ndeki ormanlar değildi. Gerilla yürekleri de yangın yeriymiş şimdi... Bombalar dokuz canımızı koparmıştı bizden...

Özlem (Hatayi Balcı), Zilan (Esrin

Güngör), Ekin (Gamzegül Kaya), Munzur (Serkan Lamba), Ahmet (Yetiş Yalnız), Cem (Umut Polat), Tuncay (Murat Mut), Ferdi (Doğuş Fırat Doğan) ve Orhan (Alican Bulut) yoldaşlar kendilerinden önce gidenlerin umudunu yüklenerek yükselttikleri bayrağı, yoldaşlarına bırakarak ölümsüzleştiler.

Bozan’da bulunan savunma grubunun komutanı Aşkın (Hasan Karakoç) yoldaş, Komutanlık’taki yoldaşlarla gerekli planlamaları yapmış, görev yerine doğru yola çıkmıştı... Uçak vuruşlarının ardından Bakış (Samet Tosun) ve Hakan (Ersin Erel) yoldaşlarla birlikte hemen hızlıca bir değerlendirme yapıp hazırlıklarını yapmış, yola çıkmışlardı bile.

Düşmanla ilk karşılaşmaları, kademeli olarak vadiye inerlerken oldu. Ve hiç tereddütsüz bastılar tetiğe. Bu düşmana ilk uyardı... Uçak vuruşlarıyla zafer çığlıkları atmaya başlayan düşman, gelen silah sesleriyle gerillanın cüreti karşısında şaşkına dönmüştü... Yoldaşlar, daha etkili vurabilmek için oradan çekilip uçak vuruşlarının olduğu alana, yoldaşlarının bulunduğu alana doğru yöneldi. Burada düşmanın her hareketini izlediler ustaca. En uygun anı kolladılar...

Ve düşmanın hiç beklemedikleri bir anda, operasyonu bitirme planlarını yaptıkları bir anda vurdular. Tarih 28 Kasım, yani operasyonun son günüydü.

Yoldaşların cenazelerinin helikoptere bindirilişini gördüler. Kimlerin şehit düştüğünü bilmiyorlardı. Ama ne fark ederdi ki kimi diğerinden ayırbilirlerdi... Hepsi de ortak bir inançla sınımsız bağlıydı birbirlerine. Birinin sloganı, diğerinin silah sesine karışıyor, birbirlerini koruyor, kolluyorlardı. Şimdi vadiyi parçalayan seslerde yankılanan buydu... Ölümsüzleşen yoldaşların sloganları yankılanıyor ve yoldaşlarına kadar ulaşıyordu. Bedel ağırdı... **Aşkın, Hakan ve Bakış** yoldaşlar silahlarının son mermilerine kadar çatıştı... Yoldaşların ölümsüzleştiği bu eylemde iki düşman askeri saf dışı bırakılırken, ikisi de yaralandı. Bunun üzerine düşman operasyonu bitirdi ve apar topar bütün gücünü çekti.

Bir tarih yazıldı 24-28 Kasım 2016’da Dersim Aliboğazi’nde. Direnişin tarihi, düşmandan hesap soruluşun, partiye, yoldaşlara bağlılığın tarihi, on ikilerin tarihi...

(Bir Partizan)